

Гимназијски гласник

Лист ученика Шабачке гимназије

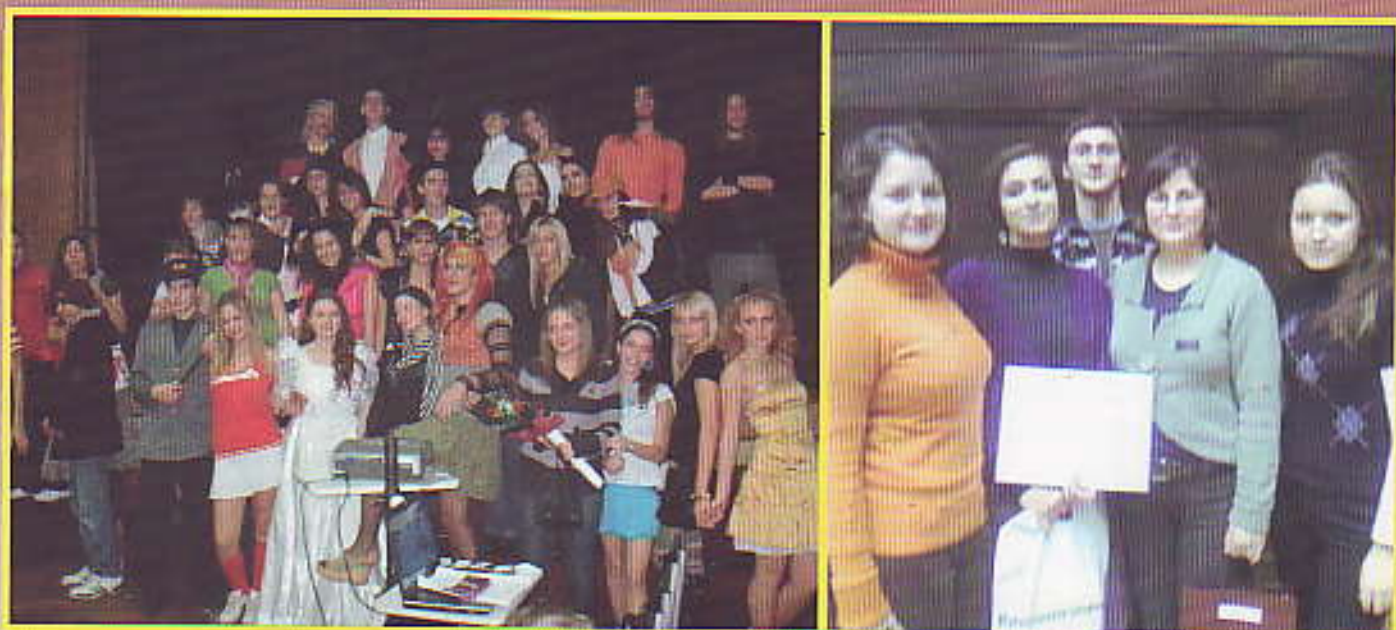
Јануар 2009.

Година XIII

Број 14

- НАГРАЂЕН ГИМНАЗИЈСКИ ГЛАСНИК
- ПРОСЛАВА ДАНА ШКОЛЕ
- ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ

ШАБАЧКА ГИМНАЗИЈА КРОЗ ТРИ ВЕКА

Азбука
трајања

*Ошкву моје очи
На лицу твојем
Анђеле браће...*

(В. Попа: *Казенић*)

Стиховима Васка Попа којима је отворена Свечана академија поводом Дана школе, 8. новембра 2008. год. Сећање на песнички духовни пут до својих (наших) корена, на колективно трајање.

Бројној публици понуђен је богат садржај на мултимедијални начин – обједињавањем гласа, музике и слике. Разговарајући са професором Мирославом Јовановићем сазнали смо да је у основи концепције свечаности „мотив писмености као темеља духовне надградње“. Отуда се азбука открива у раскошној инпедименталности – од старословенске преко Вукове, музички интерпретиране, до еколошке, рачунарске... Азбучно је наведено око 150 имена знаменитих људи којима се и данас поноси Шабачка гимназија. Њихове мисли, стихови, одломци из дела приказани су и визуелно, да „се из сећања не избришну“. Жанровски разнолик музички репертоар: опере, староградске, народне, песме компоноване по Пењиновим текетовима у извођењу Гимназијског хора под управом проф. Живке Јовановић звучао је у потпуном сагласју са основним мотивима и порукама казивања.

У сагласју са порукама казивања: хор Шабачке гимназије

Посвећеном посматрачу програма поново пред очима дескри визија „светог ратника“:

*Одкуда твој мисли лежи
У уљу усана мојих
Анђеле браће...*

(В. Попа: *Казенић*)

Да подсети на постојање – колективно и индивидуално. Да врати веру у моћ језика. Да избрише границе између људских судбина и векова.

Све је тог 8. новембра увече зарморило, запевало и ускликнуло као „лепота која траје на нивни заборана“.

Татјана Илић, проф.

Директор Гимназије Драшко Бегуш: „Ученици и професори Шабачке гимназије – лучоноше свеопштег прогреса“

Прозивник знаменитих

Прошле суботе, на Митровдан, свечана дворана Шабачке гимназије била је мала да прими све госте на академији коју су, обележавајући 171 годину рада, у част Дана школе приредили ученици и професори најстарије шабачке средње школе, једне од три најстарије у Србији.

Програм, који су извели хор и музичка секција, са диригентом Живком Јовановић, професорком, респитаторска секција, коју је водио Мирослав Јовановић, професор, и рачунарска секција, топло поздрављени од присутних, није имао уобичајен ток.

После поздравне речи директора, Драшка Бегуша, професора, у којој је

истакао улогу најзначајније школе у овом крају кроз векове, њених ученика и професора, као лучоноша науке, културе, уметности и свеопштег прогреса, и академске химне *Gaudeamus igitur*, одвијао се надахнути, несвакидневни програм, изразито емотивниг набоја.

По реду старословенске и Вукове азбуке, уз музичку пратњу и визуелну пројекцију, прозвани су значајни ствараоци, научници, државници, књижевници, сликари, вајари, ратници, који су са катедре или из клупа ове школе кренули у службу свом граду, народу и човечанству, без обзира на политичко опредељење и дневну подобност. Стојан Новаковић, Љубомир Павловић, Исидора Секулић, Мишева Марић Ариштаји, Жика Поповић, Станислав Вишавер, Оскар Давичо, Бошко Кућански, Милић од Мачве, Драгољуб Рајић... Предуз прозивник да би могао да стане у ступице градеког недељника.

Посебно је био узбудљив сусрет са ликом и лириком несрећног и од шабачке културне јавности бахато заборављеног песника Драгољуба Рајића, коме је, овом приликом, Шабачка гимназија одала заслужено признање.

Надахнут и свестрано осмишљен програм који, уосталом, и пристоји најзначајнијој образовној установи у овом крају.

(*Шабачки гласник*, 13. новембар 2008)

Гимназијски гласник – Лист ученика Шабачке гимназије. Уређује редакција: Софија Алексић, II, Ивана Стојановић, III, Катарина Марковић, IV, Тијана Мојић, IV, Марија Докић, IV, мр Веселинка Пајић, проф. и Татјана Илић, проф. Директор Драшко Бегуш, проф. Виџете Биљана Дробњак, педагог. Штампана „Графика“ – Шабац. Компјутерска типографија Веселин Крстић.

ДАН ШАБАЧКЕ ГИМНАЗИЈЕ

СЕКЦИЈА ЗА СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ

Арсеник и старе чипке

Док су се почетком септембра још увек сабирали утисци с летњег распуста, једна мала, али одабрана група ученика Шабачке гимназије се полако припремала да остави свој лични печат у недељи Дана школе. Секција за стране језике, на челу са професором енглеског језика, Аном Јеликић, уложила је доста труда како би публични представила своју верзију познатог комада „Арсеник и старе чипке“ Џозефа Кесслеринга.

Као и обично, почетак је био тежак. Први проблем је био учење текста и многобројни покушаји интерпретације истог јер је многим ово било „двотрећно крићење“, тј. прво глумачко искуство. Међутим, из пробе у пробу се видео велики напредак, сваки глумац је уносио нешто својствено у свој лик чинећи га занимљивијим и постепено се све склапало у једну велику целину. Наравно, неки су се уносили у своје улоге и више него што је требало, тако да су последње деловица једног „паранормалног“ глумца биле: сломљена тачна, разваљена фотеља, две полупане чаше, изгубљена лоптица, један сломљени и један искривљени рекет. Али, осим овога, остали сценографски елементи су добро прошли. Највећа атракција је био фамозни ормар из кога редовно испадају лешев и прозор на зиду који даје поглед у дворни-

ште где су се неки ти дешави закопавали. Ту треба споменути и незаборавне перформансе на прозору које је изводио легендарни Теди (**Бранислав Ранковић**), особа која је добијала убедљиво најјаче аплаузе за време представе. Да ли је то било због наглих појамљивања на сцени или због констатације да је он заправо Новак Ђоковић? У сваком случају, добио је велики број обожавања.

„Арсеник и старе чипке“ на сцени Шабачке гимназије

Наравно, још једна у низу откачених особа из „поремећене“ породице је и Џонатан (**Никола Јеремич**), са све комплетном опремом (ножеви, ручне бомбе, ланац итд.) и незаобилазним розе огледалетом. Један од његових задатака је био редовно застрашивање и теране наратора са сцене. А плашљиви наратор (**Данијела Митровић**), идући из крајности у крајност, од „пропалог кабарета“ са понепалим столицом до клоуновског изласка на сцену, највише је остао ушамљен по својим 3Д наочарима, указујући публици да помоћу њих може да се чита титл, тј. превод (који је, изгледа, био невидљив).

Једина особа која је добила аплауз самим појављивањем на сцени је доктор Ајнштајн (**Селена Николић**), погубљени лик са изгубљеном одећом, познатим увученом у чарапу и косом која је изгледала, благо речено, као птичије гнездо. Ајнштајн се такође показао и као одличан суфлер током представе. Али, он није био једини доктор. У последњем чину се појављује и радознали доктор Витерсун (**Новак Јелић**) који на веома филозофски начин даје дијагнозу степена лудила породице Брустер (то наравно

подразумева унапред испланиране драмске паузе). Међутим, његова филозофија му није била од користи јер га на крају узимљате бакице убијају отровним вином. Еби (**Кристина Бијуклић**) и Марта (**Ана Арсенивић**), које на своју шотинг листу редовно стављају и бочице арсеника, шљаница и друге кухињске зачине, показале су своје изврсно умеће у руковању ашвом и мотиком док су закопавале своје жртве у бајтенском врту.

Лепотица вечери је била Пелеј (**Каролина Вукојичић**), девојка која просто није могла да прихвати чипке-

ИЗЛОЖБА МАСКИ

„УМЕТНОСТ ОБМАНЕ“

(Звук – СВЕТЛОСТ – ПОКРЕТ)

Поводом Дана школе, у суботу, 8. новембра, испред школске библиотеке, отворена је изложба маски, чији су аутори ученици друге године Шабачке гимназије.

Изложбу је отворила професорка ликовне културе **Нада Пантелић**, која је том приликом, говорећи о квалитету изложених радова, посебно истакла њихову оригиналност нагласивши да у животу као и у уметности треба бити јединствен и различит као што су, сваки на свој начин, посебни и необични радови ученика.

Госте изложбе забављале су костимиране ученице друге и треће године, плешући у ритму афричко музике. За успешан наступ припремила их је **Милена Спасојевић**, професорка физичког васпитања.

Софија Алексић, 17

шцу да је исекавање лешева из делова намештаја сасвим уобичајена ствар па је нашла за сходно да искористи своје вокалне могућности и очара гледаоце константним врштањем. Њен верник **Мортимер (Андрија Петровић)**, звезда ове представе, остварио је одличну комуникацију са публиком и измамно осмех на многим лицима својим добро увежбаним жарткулисаним покретима.

Било би незахвално да не споменемо остале особе које су такође учествовале у овом пројекту. Два леша, која, логично, нису морала да уче текст за своју улогу, биле су **Ивана Глишић** и **Тамара Петковић**. Ликовна секција је офарбала ормар и платно на зиду, **Ивана Јелић** је нимикала глумце, а **Маја Глигорић** се потрудила да употпуни представу техничком подршком.

Превуна свечана сала била је доказ да је премијера одлично прошла, утисци су још увек присутни, а наставак рада ове секције сви жељно очекујемо, са надом да ћемо бити заинтересовано и задовољно рећи: „Ово су неки нови моменти!“

Ана Арсенивић, 17

НИЈЕ ДА СЕ ХВАЛИМО

Међу најбољима у Србији

Гимназијски гласник добио другу награду Друштва за српски језик и књижевност и Министарства просвете Републике Србије

На конкурс за најуспешнији школски лист организован од стране Друштва за српски језик и књижевност и Министарства просвете Гимназијски гласник освојио је другу награду. Долела награда је била 14. јануара 2009. године, у оквиру Републичког семинара за професоре српског језика и књижевности.

Друга награда међу најуспешнијим школским листовима из целе Србије обрадовала нас је и охрабрила да у нашем Гласнику чувамо и унапредимо квалитет у виду разноврсног садржаја и добре презентације.

Награђени, прошлогодишњи број Гимназијског гласника био је у знаку великог јубилеја — сто седамдесет година школе. Зато смо по први пут имали четрдесет четири стране листа штампане на квалитетном папиру и равномерно и сарисходно искористићемо странама у боји. Трудили смо се да садржај буде што богатији разноврсним рубрикама, занимљивим и актуелним прилозима у вези са јубилејем Шабачке гимназије, као и да постоји извесна

равнотежа између извештаја о школском животу и општијих садржаја.

Да не буде да се сами хвалимо, цитираћемо објашњење жирија у саставу: Босиљка Милић, Злата Златановић, Весна Ломпар, Зорица Несторовић и Вељко Брборић (председник Друштва): „Посебно истичемо разноликост рубрика, маштовитост при избору и обради тема, тежњу ка адекватном и креативном осмишљавању уређивачког концепта, тј. значајно присуство разноврсних тема из живота школе и њене улоге у широј друштвеној средини, нагласак на учешћу ученика у изради свих садржинских и формалних аспеката часописа, графички изглед листа...“

На крају захвалити бисмо свима без којих би овај успех сигурно изостао, а то су ученици који су чинили прошлогодишњу редакцију Гимназијског гласника: Страхиња Попић, Маринела Митровић, Ана Марић, Иван Јелић, Милош Ђурић, Никола Грозданић, Немања Петровић, Мина Ђокић, Милита Игњатовић, Александра Милетић, Катарина

Вукашиновић и Драгица Малетић, директор школе, Драшко Бегуш, штампа „Графика“ и господин Веселин Крстић због велике помоћи не само у компјутерској типографији већ и у уређивачким и визуелним решењима листа.

Сузана Живковић, проф.
Татјана Илић, проф.

Заслужни за награду: ученици – чланови редакције: Страхиња Попић, Катарина Вукашиновић и Александра Милетић, са професоркама српског језика и књижевности

ДАН ШКОЛЕ

Савремени Нушић

У препуној свечаној сали Шабачке гимназије 14. новембра настављена је традиција обележавања Дана школе, а колажном представом инспирисаном првим шабачким карневалом и Нушићевом „Аутобиографијом“ представила се драмска секција. На сцени су се сусрели деветнаести век и наше време, у вечном неспоразуму између професора и ђака. Професори су говорили нушићевским језиком, а ученици у свом жаргону, користећи мобилне телефоне уместо свеске. Адаптиране школске сцене, час српског и немачког језика и разредног старешине, у комбинацији са савременим плесом, валицером, хаосом у школи, показују нам да су проблеми одувек били исти. Нико никог не слуша, телефонира се, шминка, плаче због изгубљених љубави, бежи са часова и служи свакаким триковима. Појава карневала, низ маскираних ученика, од виле, вештице, спортисте, вампира, много маштовитих костима освежила је и увеселила атмосферу школске сцене. У оквиру драмске секције, коју води професор Мирјана Јевтић, укључена је и информатичка секција. На сцени је било преко тридесет ученика, од првог до четвртог разреда, што показује да су ђаци веома заинтересовани за креативно изражавање и да им треба дати простор да то и покажу.

Мирјана Јевтић, професор

ПОСЕТА ДВОРСКОМ КОМПЛЕКСУ КАРАЂОРЂЕВИЋА

Позвани да поново дођемо

Поводом годишњице смрти краља Александра Карађорђевића, ученици и професори Шабачке гимназије посетили су дворски комплекс на Дедињу, у коме бораве чланови поменуте породице. Посебна пажња посвећена је управо Белом и Краљевском двору, као и Цркви светог Андреја Првозваног, о чему су се могли чути најиспринији подаци, посетiocима врло занимљиви и упечатљиви.

Цитав комплекс је настао као резултат намере краља Александра да након жените сагради себи летњаковац, па је у ту сврху откупљен обиман простор од 136 хектара.

Краљевски двор, прва грађевина код које смо се зауставили, једносpratна је резиденција, екстеријера у духу српско-византијске уметничке школе. Декорисана је биставим белим мермером са Хвара. Захтева дужи обилазак, плени разноврсношћу стилова, јер је свака просторија опремљена у уметничком духу различите епохе, ренесансе, барока и носи назив по свом обележју, попут „Плавог салона“, погодног за фотографисање (добно име по тешку те боје). Нарочито су, како и сам престолонаследник примећује, примамљиве тзв. „подрумске просторије“, предвиђене за забаву, у којима је бистарски сто, али и „Сала шалата“. Захваљујући дискретној фонтани уграђеној у зид, ствара се шумна завеса, па државници могу слободно у тој сали водити и највероватније разговоре. У оквиру тих просторија чува се и мала скулптура „Замисљени витез“, настала као израз туге краљице Марије за убијеним краљем. Иначе, двор је неход краљеве замисли, грађен од 1929. до 1934. године, дугујући своју велелепност архитекти Живојину Николићу. Управо у овом сегменту комплекса живео престолонаследник Александар и принцеза Катарина од 2001. године.

Стаза из двора води до Цркве светог Андреја, испред које је један од два сачувана Карађорђева тона, док се други налази у Тополу. У цркви је упечатљива икона поменутог свџа, коме је и посвећена, јер је св. Андреј Првозвани породични патрон и крсна

слава Карађорђевића (До 1890, то је био свети Климент, али је након смрти кнегиње Зорке краљ Петар преузео ову славу). Овај храм је грађен по угледу на цркву светог Јоакима и Ане у Студеници, чиме су Карађорђевићи желели да нагласе везу са средњовековном традицијом. Обновљен је приликом боравка цара Хајла Селасија, да би као православца имао прос-

такође, веома вредан експонат често превучен јеленском кожом, који је тај статуе заслужно јер иностранци радионица у којој је настао већ деценијама не постоји. У овом двору је и блистави салон који се могао врло често видети у преносима дневних вести, с обзиром и а то да су потоњи председници, Јосип Броз Тито и Слободан Милошевић, баш у њему најчешће примали

уважене стране госте. Није на одмет споменути да је простор оба двора општењен оригиналним сликама бисера свога времена. Матиса, бројним Рембрантовим делима, али и насвет Јакшића и других.

Гимназијалци су срдично примили престолонаследник Александар и принцеза Катарина, а сузрет је оскочечен фотографијама и пропраћен позивом на поновни долазак.

Тако је испуњен нетипичан наставни дан, који је ипак пружило нова сазнања, обејачиши их широмом утисака. Сликowitzом и потпуном памћењу допринео је баш тај непосредан сузрет са реликвијама националне прошлости, густо испреплетане са историјама других народа, а све у сјају ремек-дела минулих уметничких епоха.

Љубиша Кретић, IV

Татјана Пајић, IV

Слађана Јовановић, IV

Александра Савић, IV

Дворац Карађорђевића на Дедињу

тор за молитву.

Посета је завршена обилазком грађевине новијег датума, Белог двора, коју је започео краљ Александар, 1934. године (непосредно пред смрт), наменивши је својим синовима. Међутим, крају је дело привао кнез Павле, 1936. године, и ту је једно време живео са породицом. Одличан пројекат је излута архитекта Александра Ђорђевића. Двор импресионира изданим опремљеним библиотеком, богатом делима најславнијих аутора. У њој је,

Новогодишњи забавни програм драмске и информатичке секције

Током првог полугодишта културни живот у Шабачкој гимназији био је веома богат и разноврстан. За обележавање Дана школе, одиграна је представа „Нушић у 21. веку“, која је такође изведена за обележавање 30 година постојања средње школе у Богатићу, чијем је оснивању помогла Шабачка гимназија. Поред ње изведена је и представа за Нову годину. Ученици су припремили забавни програм који се састојао од монолога инспирисаних вечним ривалством мушко-женског света. Монолози које су говорили ученици: „Женски разговори“ Душко Радовић и „Мушки разговори“ Мирјана Јевтић. Било је и плесних тачака где су ученице показале своје оригиналне плесне кораке. Информатичари су збивања на сцени програтили веома досетљивим запажањима и интересантним ефектима. Атмосфера је била испуњена здравим смехом и хумором. Обе секције окупљају око 30-так ученика од прве до четврте године.

Поред ових активности, остварена је стална сарадња са медијима, Радиом и Телевизијом Шабац. У оквиру емисије „У пролазу“, драмска секција учествује у новогодишњем програму за 2009. годину.

За наредно полугодиште постоје амбициозни планови и надамо се да ће ученици играти и на другим даскама. За додатна информације о учешћу у раду драмске секције Шабачке гимназије, заинтересовани ученици гимназије могу се обратити професорки српског језика и књижевности, Мирјани Јевтић.

Срећну Нову годину, жели вам драмска и информатичка секција.

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

„Та љубав, као откупај срца целог свемира, бол и ужитак срца мог“ – Травијата

„Пијмо, нек вино ватру пољупцима да... нек нас нови дан није у таквом рају“, орло се новосадским позориштем те прохладне вечери 20. новембра, када је владала неизвесnost у срцима видно заинтересованих гледалаца, који су помно и задивљено пратили сваки покрет на позорници и треперавим дрхтајем своје душе одлавали човекову непресушну, истинску тежњу за љубављу. Најлепше љубавне приче и најемоцијније изјаве дате су управо у опери, у шта смо се и сами уверили посматрајући тај валиер између живота и смрти, који никада није оставио равнодушним.

„Травијата“ је много више од гужне приче о судбини даме с камелијама. Она садржи музиком испричану свеошшту истину о животу пуном препрека, неспоразума и догађаја који углавном не долазе у право време, и управо то је оно у чему се свако од нас препознаје. Као и сва изванредна дела, и „Травијата“ је многозначна, испуњена карактерима најразноврснијих и најсупротнијих побуда и деловања.

Током шестдесетогодишњег трајања „Травијате“ на сцени Српског народног позоришта у Новом Саду, у овој роли су се опробале многе домаће и гостујуће уметнице. Највећа звезда ове вечери била је Наталија Воронкина. Рођена је у Јекатеринбургу, где је завршила све степене музичког образовања. Низ победа на певачким такмичењима доноси јој ангажман у Државном академском театру Опере и Балета у Мелбаинску. Веома број омаја опширан репертоар и сврстава се у ред најперспективнијих руских оперских уметница младе генерације. На конкурс за усавршавање у Оперском студију чувене британске Краљевске опере Ковент гарден 2005. године, улази међу дванаест стипендиата овог Студија (на конкурс је учествовало преко 300 извођача из читавог света). Ову несвакидашњу уметницу можете гледати у поставкама „Пикове даме“, „Кармен“, „Бојема“, „Приче о цару Салтану“, „Севпљеког берберина“, „Ритолета“ и многим другим непревазиђеним делима.

Што се тиче вокалних способности ових уметника, сувишно је рећи да су нас оставили без даха, у неверовању да неко може поседовати толики гласени и осећајност у нијансирању фриза, свежину и лакоћу гласовних трансформација, од лепршавих момената у првом чину до драматичних момената четвртог чина. Њихови топли, технички сигурни и еластични гласови, као

и одговарајуће сценско држање које је помно вратило психолошки преображај ликова, резултирало су креацијом на коју је публика морала реаговати, и која ће нам још дуго остати у памћењу.

Поред очигледног уживања које смо гледањем овог дела морали доживети, још веће задовољење доноси нам

чињеница да је препуни аудиторијум током читаве представе душо бодро више него инспирисане извођаче. Ко каже да је културе у Србији нестадо?

Тијана Мојић, IV⁷Марија Докић, IV⁷Катарина Марковић, IV⁷

Вече бечких класика

Ко каже да је понедељак најдужи и најдосаднији дан у недељи? Ми, потписнице овог текста, понедељка 22. децембра смо уживале, и то у два наврата. Први пут, када се изненада најосмо на проби музичке секције у новоопремљеном кабинету за музичко.

Под будним оком искусне професорке Живке полако се стварала узаврела атмосфера. Ђаци, иако помало збуњени, били су пуни ентузијазма, орни за рад и у великом напезивању. И поред незнатних техничких проблема, недостатка простора и буке уобичајене за један школски дан, учесници су се трудили да дају све од себе. Повремено лашуци, пропраћени општим смехом, били су најбољи показатељи да је права атмосфера за рад управо она у којој владају међусобно поштовање, помагање и разумевање. Савременство није обавезно, али таленат и жеља за сарадњом свакако јесу.

Публика, у којој су биле заступљене дословно све генерације, нестрпљиво ишчекује почетак концерта. Сви су спремни да подрже своје рођаке, другове, ученике. Концерт почиње. Публика је више него олушевљена спојем класичног и модерног, а млади уметници након сваке нумере награђени овацијама и тремогласним аплаузом. Свима нам се учинило да је време пребрзо прошло, да је уживању пребрао дошао крај. Када су се зачули звони свима знаме „Оде радости“ и када се и публика придружила извођењу учесника, сврха ове вечери била је испуњена. „Пријатељи, аплаудирајте, комедија је завршена!“

Захваљујемо на својеврсном уживању које су нам приуштили учесници ове музичке вечери изводећи следеће нумере бечких класичара:

Ковачевић Зорана (клавир) – „Соната Ф-дур“ (Хајдн); Мијачиловић Нина (клавир) – „Соната А-дур“ (Хајдн); Дуо

Никковић Јелена (виолина) и Алимшић Јелена (клавир) – „Јесење листиће“ (Хајдн); Шишић Јована (клавир) – „Соната Ц-дур“ (Моцарт); дуо Петровић Огњен (кларинет) и Илић Мирјана (клавир) – „40. симфонија“ (Моцарт); Павловић Александра (клавир) – „Соната Ц-дур“ (Моцарт); дуо Ждракановић Исидора (флуата) и Алимшић Јелена (клавир) – „Анданте“ (Моцарт); Марковић Марија (клавир) – „Турски марш“ или „Соната А-дур“ (Моцарт); Стефановић Јелена (клавир) – „Соната С-дур (Моцарт); клавирски дуо Шишић Јована и Марковић Марија – „Дијабелијева соната“ (Моцарт); камерни трио Ждракановић Исидора (флуата), Никковић Јелена (виолина) и Алимшић Јелена (клавир) – „Сумрак“ (Бетовен); Ковачевић Зорана (клавир) – „Месечева соната“ (Бетовен); камерни трио Алимшић, Никковић, Ждракановић – „Покорничка песма“ (Бетовен); Стефановић Јелена (клавир) – „За Елизу“ (Бетовен); дуо Стефановић Јелена (клавир) и Јеремић Никола (електрична гитара) – „За Елизу“; Јеремић Никола (електрична гитара) – „5. симфонија“ (Бетовен); камерни трио Ждракановић, Алимшић, Никковић – „Ода радости“ (Бетовен).

Такође похваљујемо и младе рецитаторе Стефана Богдановића и Јовану Панчић

Катарина Марковић, IV⁷Тијана Мојић, IV⁷

Интерпретатори бечких класика

У СУСРЕТ СВЕТСАВСКОЈ АКАДЕМИЈИ

(ПРОЛОГ БЕСЕДА)

У духовној и политичкој прошлости српског народа има личности које су одређивале историјско кретање и касније, онесом свог дела, отварање могућност различитог тумачења и деловања. Две личности: Растко Неманић (Свети Сава) и Вук Караџић, оставиле су у српској култури и традицији, у народној свести, најдубље наслате и трагове.

Свети Сава (иако рано литерарно уобличен), оставио је потоњим покољењима да у његовом лицу траже духовног јунака, националног борца или народног просветитеља.

Величину и значај Светог Саве осетио је обележио сам народ. Народ је у Светом Сави препознао свог оца и оснивача, па је у њега пројектовао све оне задатке и послове које оцу и оснивачу народа припадају, и које отци и оснивач народа извршава.

Вук је рано истраживао српску средњовековну традицију и Савиним лику и делу дао посебно место и значај. Он је светитељ народни о коме се највише прича у народу; те приче су прости и живе поуке.

У старим црквеним портама и манастирима балканским утонулим у земљу и планине, шири се Савина легенда, свуд, где одјекује угушен дилек гуслара. Вук је осветлио Савино дело и Савину легенду као највештачественије што нам се рађало кроз тазу векова на горком тлу Балкана.

Преласком из црквеног у народно, он ће у новом контексту добити и нешто другачије култно значење. У читавом низу предања Свети Сава је симбол борбе против зла, али и вере у победу и ослобођење. Тај антропоцентрични оптимизам вејава из Савиног лица током векова ропства, а дела и

У славу Вука и Саве

чуда приписана њему ојачавају култ који постаје језгро националног идентитета. Светосавље као филозофија живота српског народа постаће једно од обележја његовог духовног и националног бића; непрекинут однос са његовим ликом био је порука могућности стваралачког и духовног напредака поразом.

„После много година, чини се да смо под переплом свега онога што нам је вековима спаљивано, поново напали онај угаони камен који се зове Свети Сава. Тај камен је почетак пута. Пута куда? Пута из незнања у знање, пута из самоће и тескобе у васељенску породицу“ (Љубомир Симовић).

Разлог више да данас говоримо о духовном јединству двојице великана српских – Саве и Вука.

Ката Југовић, професор

150 ГОДИНА ШКОЛСКЕ БИБЛИОТЕКЕ ШАБАЧКЕ ГИМНАЗИЈЕ

Једна од највећих и најопремљенијих

Дана 26. децембра уприличено је 150 година школске библиотеке Шабачке гимназије. Тај несвакидашњи јубилеј можда није принукао превелики број гостију, али су присутни свакако научили нешто више, не само о библиотекама већ и о организацији оваквих догађаја.

Програм је добро замисљен и конципиран, сваки детаљ пажљиво анализиран да би постао део целине. Посетници су се том приликом могли упознати са историјатом библиотеке, тежким и напорним почетима, који су на крају уродили плодом. Чули смо занимљиве дододолитивне у вези са овом установом и уочили колико је труда било потребно да би се дошло до овако професионалног нивоа. Посебно нас је заинтриговала прича о бившим библиотекарима, који су, сваки на свој начин, допринели напретку и усавршавању. Довољно о том разговору говоре и чињенице да данас библиотека располаже са 17.500 књига и да броји 654 члана. То је још један доказ да је ова установа једна од највећих и најопремљенијих школских библиотека.

Главни иницијатор и организатор програма, професор **Саша Лазич**, одржао је говор којим је показао све квалитете библиотеке Шабачке гимназије. Још једном смо се уверили ко-

лико је заправо оваква институција неопходна за правилно усмеравање ученика. Наравно, установа не би могла бити тако успешна да нема одговарајући професионални кадар, што наша библиотека заиста има.

Своје утиске са посетницима поделио је и директор наше школе, **Драшко Бегун**, што је публика пропратила громким аплаузом.

Једно од највећих освежења вечери били су ученици Музичке школе Рада Петровић, **Вера, Нада и Слободан Бркић**, који су својим присуством и изузетним певањем обогатили ову манифестацију и учинили је изражајнијом.

Упркос великом броју података програм није био сувопаран, што је омогућило да га публика са пажњом прати. Кратко, концизно, за пример.

Катарина Марковић, IV⁷
Марија Докић, IV⁷
Тијана Мојић, IV⁷

КЊИГЕ

Прича о планетарном пријатељству

Др Марко Марковић: Баковање Милића од Мачве, Шабачка гимназија, Шабац, 2008.

Књига Марка Марковића *Баковање Милића од Мачве* је прича о планетарном пријатељству два гимназијалца који су се божански и савршено допуњавали, прича о заједничком одрастању, етапавању и сазревању, о вредносном и мисаоном формирању, о постављању темеља на којем ће и један и други изградити своју бесмртност.

Вредност ове књиге је свакако у њеној вишеслојевитости и њеној драматичној узбудљивости, у богатству прилаза Милићу и богатом вокабулару, у широком спектру метафора, у њеном књижевноуметничком, али и научноисторијском домету. Она представља уједно презентацију биографског Милића од Мачве и аутобиографског доктора Марка. Доктор Марко није само Милићев хроничар, сведок Милићевог сликарског узлета, одрастања и формирања, већ и сведок времена којег више нема, духа тешког послератног

времена и његових социјалних, економских и политичких прилика. Доктор Марко открива разне Милићеве врлине: марљивост, штедљивост, пожртвовање, упорност, несавомљивост, самодисциплину, снажну вољу, одговорност, и широком палетом метафора слика Милићев уметнички сензибилитет и маштовитост. Опис сваке врлине претворен је у мали есеј о Милићу и њиховом пријатељству. Мада је о Милићу много тога знао, рекао и написао, за Марка Милић остаје велика непознаница и загатка, чудо и ребус, тајна, нерешена формула, несавладива дубина и недокучива громадност.

Искусним оком педијатра и пелотога, психолога и психотерапеута, сликајући Милићево баковање и подсећајући на различите видове баковања, доктор Марко даје одговоре на питања како се некад учило, шта се све увек бавило у гимназији, какав је био ауторитет наставника,

да ли се изостајало са часова, да ли се кампањски радило. Књига је снажна порука, приручник данашњим гимназијалцима како треба неговати однос према обавезама и раду, однос према родитељима и наставницима, како се негује искрено пријатељство према другима.

Верољуб Илић, проф.

Прича о интригама, љубави...

„Савршена хармонија“ – Барбара Вуд

Шарлота Ли је извршни директор компаније „Nanopol Biotech“ која се бави производњом кинеских биљних лекова. Шарлота, која је фирму наследила од баке, изненада се суочава са оптужбама да су производи њене компаније изазвали смрт троје људи. Чувши за ове оптужбе, она по великом невремену креће у компанију и доживљава несрећу која умало да је кошта живота. Али, да ли је то заиста била несрећа? Писац нас тада враћа у 1908. годину, прича о животном путу њене баке, борби да се пословно оствари и поред „великих ајкула“, али и њеној забрањеној љубави.

Узбудљива прича о интригама, љубави и културним разликама које не морају обавезно удаљавати људе. Мешавина савремене технологије и древног кинеског наслеђа. Прилика да нешто ново научите о кинеским обичајима, култури, националном идентитету и увидите да није неопходно одрећи се старих обичаја да би се уживало у модерном свету.

Нада која никад не умире

„Сузанин дневник за Николаса“ – Џејмс Патерсон

Када Кети Вилкинсон изненада остави човек кога је волела највише на свету, одговор на безбројна питања

њеног повређеног срца тражи у дневнику који на чудан начин долази у њено власништво. Дневник је водила жена по имену Сузан и намењен је њеном новорођеном сину, Николасу. У њему она говори о безбројним радостима које јој је рођење детета донело. Читајући ову дирљиву причу, Кети схвата да је човек у кога се заљубила заправо Сузанин муж и Николасов отац. Она наставља да чита пуна страха и наде покушавајући да схвати шта се заправо догодило и да ли њена љубав има будућност.

Најтоплија, најтужнија и најнежнија људска прича коју можете замислити. Када једном почнете нећете моћи, а ни желети, да је испустите из руку. Прича о љубави, тинким животним ударцима и нади која никада не умире. Плакаћете и смејати се истовремено, осећати горчину, али и схватити колико је у ствари живот кратак и да треба благосиљати сваки тренутак који проведемо са својим вољенима. Некава прича, љупка, оплеменујућа, нитка, прича уз коју ћете пре свега поверовати у снагу љубави.

Катарина Марковић, IV7

ВАСКРС ЗАВИЧАЈНОГ ПИСЦА

Најдужа ноћ Лазе. Л.

Шабачко позориште и Установа културе Вук Караџић, Велика сцена Установе културе Вук Караџић у Београду, 25. октобар 2008.

25. октобра 2008. године у Београду у 20 часова у Установи културе „Вук Караџић“ одржана је премијера позоришне представе „Најдужа ноћ Лазе Л.“ – драматизација: Ката Југовић, режија: Ферид Караџица, у извођењу глумаца Шабачког позоришта.

Драматург представе, проф. Шабачке гимназије Ката Југовић, о свом делу и овој представи каже:

„У Лазаревићевом делу сам пронашла ону снажнију везу којом је било могуће да се оствари модерна, интелектуално-душевна драма у којој се јединка нашла у промену, у

кафијанском простору (Лазе Л.) – самоће, ноћи, унутрашње празнине; пристала је на „процесе“ где људима владају други.

Болном осећају неприпадања ни једној средини, Лазаревићеви јунаци постају усамљеници у свету у коме се губи појединачно и установљава опште. У име „вишних“ циљева појединац пристаје да буде несрећан, јер је немоћан да се сам одупре.

Дакле, овом драмском причом сам желела да сублимирам значај индивидуалног и националног идентитета обједињених у потрази за есенцијом живота.“

Режија Ферид Караџица:

„Сећање – подсећање на љубав, породицу, морал, традицију... сасвим довољан разлог за представу. У литератури Лазе Лазаревића изазван предлог за све то.“

ВИТЕСЛАВ ХЕРЛЕ ИЗ ЧЕШКЕ У ШАБАЧКОЈ ГИМНАЗИЈИ

Главни инжењер и менаџер „Гео-технике“ из Прага, члан Европске комисије за стандарде у области геотехнике и председник чешког Комитета за стандардизацију, Витеслав Херле, у новембру прошле године посетио је Шабачку гимназију, школу у којој је његов деда Јарослав крајем 19. века био учитељ латина. Посету Србији искористио је да би испунио своју давнашњу жељу, а необично гостовање је договорено преко Шабачана који рале у Институту за путеве у Београду, Снежане Гојковић и Дејана Шобића.

Витеслав Херле (у средини) у посети Шабачкој гимназији

Унук посетио дедину школу

Не кријући узбуђење што је у установи и граду о којима у његовој породици већ три генерације с пијететом причају, унук је својим домаћинима показао „Велики илустровани календар – „Орао“, за 1894. годину, у који је његов деда Јарослав Херле на страницима за белешке по месецима брижљиво записивао шта му се у Шанцу догађало. У тој породичној реликвији, уверили смо се да уз 6. (18) фебруар, пише: „Пријезд у Шабач“. Запис је на чешком, а већ у новембру, на српском, записано је: „Цел показује...“ Директор Шабачке гимназије Драшко Бегуш, госту из Чешке поклоњено је фотографију Полугимназије у Шанцу и ЦД са изводом из списака запослених на којем је име његовог деде. Своме госту, и преводилцу мр сш. Стефану Тисовском, генералном заступнику „Траминг д. о. о.“ за Србију, онда је показао школу, библиотеку и Народни музеј, школску зграду у којој је пре 110 година радио Јарослав Херле.

Током кратке посете осветљено је давно прохујало време и живот образовне установе која је на Митровдан обележила 171. годину успешног постојања. Био је то и својеврсни омаж заборављеном професору који је, на препоруку стрица Урбана који је имао штампарију, као двадесетједногоди-

шњак дошао у Србију и постао Шабачанин. Са женом је 1894. у Шабачу стигао бродом, а његови потомци и данас причају да су их са пријатношћом до Шабачке гимназије довели кочијаша. Иако су српске школске власти настојале да га задрже, професор Херле је музику предавао до 1898. године, а онда отишао у Беч. Син његовог сина, 11 деценија касније, обећао је да ће пут у Шабачу довести „слике и комплетан животопис свога деде који је међу знаменитим Чесима и има бисту крај концертне дворане у Прагу“. Био је, рече, капелан у Бечу и Прагу, на оргуљама свирао у цркви код Карловог моста, а док је радио у Шанцу компоновао је неколико песама о Косовском боју и свирао при дочеку краљице Наталије.

Јарослав Херле је, према сведочењу свога унука, 1873. рођен у Моравској Буђејовици, а умро је у новембру 1945. у Прагу. У Шанцу му се родила ћерка Вјера, а имао је још троје деце, кћери Драхомиру и Блажену и сина Јаромира. Једна ћерка му је била мецосопран и завршила је конзерваторијум, а и унука је певала дедине композиције. Унук Витеслав је доласком у Шабачу остварио свој сан и понудио да гимназијалима већ у мају буде – водич кроз Праг.

Ж. Војиновић

ИНТЕРВЈУ: ЈЕЛЕНА ОБРОВАЦ – ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ 1999/2000.

Уживајте док сте још деца

Јелена Обровац

Зашто си уписала гимназију?

– За мене није постојала друга школа сем гимназије. Била сам не-одлучна шта бих студирала, али сам била сигурна да ћу ићи на факултет, тако да је гимназија за мене била логичан избор. Мислим да је човек зрелији да одлучи чиме ће се бавити са 18 година него са непуних 15.

Како је било твоје одређење?

– Било је супер! Укупно нас је било 28, од тога 9 девојака и 19 момака. Са већином сам још увек у контакту. У принципу смо били сложни, нарочито у четвртој години. Право упознавање уследило је тек на матурској екскурзији, мислим да смо се тада највише зближили.

Како је изгледала ваша матурска екскурзија?

– Ишли смо у Будимпешту, где смо провели пет дана. Сећам се да је све време падала јака киша, али то уопште није покварило наше расположење!

Да ли си имала неки омиљени предмет или омиљеног професора?

– Некако су сви предмети пол-азили за руком, не могу ниједан да издвојим. Што се тиче професора, према свима, који су ми предали, и даље осећам велико поштовање, запета су сви били професионалци и фер.

Да ли је било професора који су били „страх и трепет“?

– Не, никако. Било је захтевних професора, који су доста тражили, али чија су предавања увек била јасна и часови занимљиви.

Какав је био однос ученик – професор?

– Сада је тај однос много другачији. Ђаци су много слободнији, имају смелости и да приговоре, да се наљуће. Пре се знало ко је професор а ко ђак. Таман посла, свађати се са професором! Било је срамота питати за извињење када нисмо спремни за час. Сада је тај однос некако приснији, ђаци се понекад понашају са професорима као са другарима, поверавају им се...

Како си се одлучила за математику?

– Прве две године гимназије била сам уверена да ћу студирати енглески језик, пошто сам га учила годинама, а и језици су ми некако ишли од руке. Затим сам се у трећој години заинтересовала да студирам математику, а тек у четвртој сам схватила који је прави пут за мене.

Реци нам нешто о свом студирању.

– Мој факултет траје шест година. Уписивала сам годину за годином. Завршила сам га пре истека апсолвентског рока. У мојој генерацији, била сам једини вукован и као ђак генерације имала сам општинску стипендију све док нисам дипломирала.

По чему вас њихи факултети?

– По друштву, изласцима, учењу, животу у Београду. То је најлепши период у животу. Тек после настају проблеми. До тада само бринете о томе како ћете се организовати, хоћете ли имати времена све да научите, да изађете... Онда настају велике животне одлуке – где се запослити, како... Мада, то не значи да треба бити „вечити студент“! Лепо је и када се заврши, када знате да сте један важан део живота прегурани.

Да ли ти је неки испит био посебно тежак?

– Од 1. до 35. сваки сам доживела исто – као најтежи у животу, али

када би се све завршило помислила бих да и није било толико страшно.

Да ли си осећала прему преко испита?

– У средњој школи нисам била тремароп, међутим на факултету сам осећала стрепњу пред сваки испит. Било је тренутака када сам мислила да сам уписала погрешан факултет, љутила се на себе што не могу нешто да научим, сумњала у себе, у свој успех. Сваки студент пролази такве тренутке, не треба дозволити да нас они обесхрабре.

Чиме се сада бавиш?

– Већ дуже од годину дана радим у Хитној служби. Недавно сам добила сталан посао лекара опште праксе.

Сматраш ли свој посао стресним?

– Посао јесте стресан, али се увек трудим да будем прибрана. Трудим се да збринем пацијента најбоље што могу и сматрам да емоције не смеју да ометају у послу.

Какви су ти планови за будућност?

– Садашњи посао сматрам добрим почетком. За две године следи специјализација, желела бих да postanем гинеколог.

Имаш ли неку борку за садашње гимназијале?

– Средњошколски и студентски дани – ничег лепшег нема! Уживајте док сте још „деца“!

Катарина Марковић, IV⁷

Тијана Мојић, IV⁷

Марија Докић, IV⁷

ИНТЕРВЈУ: ВЕЛИНКА СТОЈНИЋ, МАЈКА МИХАИЛА СТОЈНИЋА, БАКА ГЕНЕРАЦИЈЕ 1995/1996.

Испуњен животни циљ

Шта је завршио ваш син и чиме се бави?

– Након Шабачке гимназије, коју је завршио као ђак генерације, уписао је Електротехнички факултет у Београду, који је такође завршио са великим успехом, као најбољи у својој групи. Дипломирао је 2001. године. После тога одлази у Америку ради даљег усавршавања, односно докторских студија. Докторирао у Лос Анђелесу на престижном факултету Катник, 2007. године. А, сада у истом граду предаје на универзитету.

Да ли је тиме испунио свој животни циљ?

– Да, то му је одувек била велика жеља. И јако је задовољан свим што је до сада постигао.

Како му је помогло то што је био ученик Шабачке гимназије?

– Он сматра да је образовање које је стекао у шабачкој гимназији било од велике користи. И да је гимназија ипак најквалитетнија школа са изузетним едукативним програмом и коректним професорима.

Какав је био његов став према про-

фесорима?

– Михаило никада није имао проблема са њима. Сматрао их је dobrim и квалитетним, вредним поштовања.

Да ли се бавио неким ваннаставним активностима?

– Увек је успевао да испуни своје обавезе и посвети довољно времена стварима које су га, ван школе, занимале. Рекреативно се бавио спортом, излазио, дружио се са вршњацима. Водно је уобичајени тинејџерски живот.

У којим се предметима посебно истицао?

– Иако су му сви предмети ишли од руке, посебно су га интересовале природне науке, нарочито математика и физика. Често је учествовао на републичким и савезним такмичењима из тих предмета.

Које његове особине су допринеле да се оствари као личности и да постигне овако забележен и неваквидан успех?

– Пре свега, сви ти резултати показују да је Михаило изузетно паметна и рационална особа. Није

Михаило Стојнић

импулсиван, али јесте борбен. Не лети на прву лопту, али не седи и не чека да се нешто догоди већ предузима иницијативу. Комуникативан је, јако добар друг и увек спреман да притакне у помоћ. Све у свему, једна уравотежена особа.

Марија Докић, IV⁷

Катарина Марковић, IV⁷

Тијана Мојић, IV⁷

АКЦИЈЕ: ХУМАНОСТ НА ДЕЛУ

Кап крви за море среће

Центар за трансфузију крви из Београда је прошлог октобра организовао акцију добровољног давања крви у свим средњим школама у Шапцу. Тако је и у нашој школи свако ко је то желео, (под условом да има више од осамнаест година, што поред нас ђака укључује и професоре) могао дати крв. Поред могућности да неколико дана изостанете из школе, вероватно сте се запитали има ли још који добар разлог и Ви постанете добровољни давалац. Ко није дао крв, а жели то да уради, имаће нову шансу у мају ове године!

Ко све може давати крв?

Давалац може бити било која здрава особа старости од 18 до 65 година код које се лекарским прегледом и провером нивоа хемоглобина у крви утврди да давање крви неће угрозити ни њего, а ни здравље особе која ће примити ту крв.

Како да се припремим да дам крв?

Није потребна никаква посебна припрема. Важио је да си одморан, наспавао, опуштен и да се не планиши јер је давање крви потпуно безболан процес (доктори кажу да је непријатније дати крв из прста).

Шта да радим када одлучим да дам крв?

Потребно је да понесеш уштак који се састоји од низа питања која се односе на твоје здравствено стање.

Како је помажем?

Помажеш свима којима је живот угрожен. Старим и болесним људима, деци, можда тек рођеној беби.

Зашто баш ја?

Ако бисмо се сви то питали онда на свету не би било људи који би давали крв! А зашто да не дам своју крв и спасем нечији живот? Лепо је знати да помажеш некоме!

Да ли сам безбедан док дајем крв?

Алсогласно! Опрема коју користе доктори је стерилна и после једног коришћења се баца, не може ти се ништа десити!

Шта добијем давањем крви?

Поред оних слободних дана (за нас који идемо у школу) знаћеш која си крвна група, добићеш бесплатан лекарски преглед и осећаћеш задовољство што си неком помогао!

Како често могу да дам крв?

Мушкарци свака три, а жене свака четири месеца.

Пробајте, хуманост нема цену, јер, иако дајете бићете богатији.

Немојте давати изговоре, ДАЈТЕ КРВ!

Софија Алексић, II⁷

СЕКЦИЈА ЗА СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ: ЕНГЛЕСКИ

QUEEN

When I say Queen does it remind you of Queen Elizabeth, Queen Victoria or Queen Mary? Of course not; it reminds you of the one and only Queen. Queen is, as you all know, the British rock band, formed in 1970 by guitarist Brian May, lead vocalist Freddie Mercury and drummer Roger Taylor. After Freddie's early death in 1991 the show had to go on and so, in 2004, Paul Rogers, the famous singer from Bad company and the band Free replaced him. In my opinion only Paul's voice can be compared to Freddie's perfect voice.

On 29th October 2008, they finally came to Belgrade! It was their first time in Serbia and I was so delighted to see them and experience the magnificent atmosphere they create at their every concert. And I wasn't wrong. It was the unique event and even if you don't like their music, it would have been a shame to miss such a spectacle. I'm not exaggerating when I say a spectacle that really rocked the universe. The concert started at exactly 9 p.m. At first it went slowly, but shortly afterwards the crowd became delirious! They played their greatest hits such as Another one bites the dust, Bicycle race, Radio Ga Ga, I want it all, Crazy little thing called love, ...These songs are classics! I couldn't believe how well Brian May and Roger Taylor sang! They had their little act and really brought a kind of magic on the stage. Brian performed Love of my life and it sounded as if Freddie was there. And Roger showed us that he could play bass with his drumsticks! Amazing! In the middle of the concert Freddie Mercury appeared on the screen in the video Bohemian Rhapsody. While

Freddie was singing, Brian May was playing the guitar and then Paul Rodgers continued. The concert ended with three of their most famous songs We will rock you, The show must go on and We are the champions. I don't know what to say more, words can't describe the feeling inside you feel while the powerful music is spreading through the air and shaking the ground. You must experience it!

I think only a fool can say that he doesn't like Queen, but even if you don't listen to their music you have to respect it!

Aleksandra Gibarac, III₃

FUNNY SMS

Teacher:

U idiots! At Your Age, Einstein Ranked First in Class. What about You???

Student:

Sir, At Your Age, Hitler Committed Suicide...! What about You???

Talking Once with a genius person is equal to reading books for years"

this is a Chinese proverb, so feel free to talk to me any time & save year

Doctor: U Look Exactly Like My Third Wife,

Lady: How Many Wives Do You Have? Doc : Two...

A group of elephants were sitting on jungle

A sexy female elephant passes by them. Then a another elephant said "wow what a figure 3400-2800-3600"

FRIENDSHIP isn't how U forget but how U forgive,

Not how U listen but how U Understand,

Not what U see but how U feel, and not how U Let Go but how U hold on!

A student wrote a letter to his father from Hostel:

Dear Dad!

No Mone, No Fun

Your Son,

His Father Replied:

Dear Son!

So Sad, Very Bad,

Your Dad!

A Really Bad Day There was this guy at a bar, just looking at his drink. He stays like that for half of an hour.

Then, this big trouble-making truck driver steps next to him, takes the drink from the guy, and just drinks it all down. The poor man starts crying. The truck driver says, "Come on man, I was just joking. Here, I'll buy you another drink. I just can't stand to see a man cry."

"No, it's not that. This day is the worst of my life. First, I fall asleep, and I go late to my office. My boss, outrageous, fires me. When I leave the building, to my car, I found out it was stolen. The police said that they can do nothing. I get a cab to return home, and when I leave it, I remember I left my wallet and credit cards there. The cab driver just drives away."

"I go home, and when I get there, I find my wife in bed with the gardener. I leave home, and come to this bar. And just when I was thinking about putting an end to my life, you show up and drink my poison."

Why Did The Chicken Cross The Road?

PARIS HILTON: Huh?

ARISTOTLE: It is the nature of chickens to cross the road.

BUDDHA: Asking this question denies your own chicken nature.

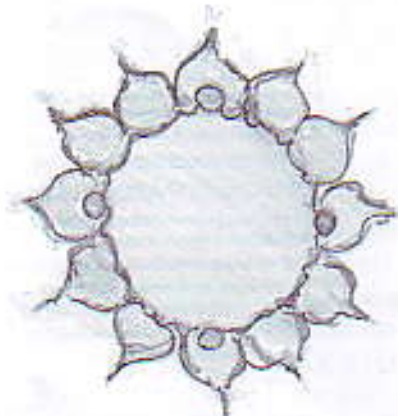
THE BIBLE: And God came down from the heavens and He said unto the chicken, "Thou shalt cross the road." And the chicken crossed the road and there was much rejoicing

DARWIN: Chickens, over great periods of time, have been naturally selected in such a way that they are now genetically dispositioned to cross roads.

EINSTEIN: Whether the chicken crossed the road or the road moved beneath the chicken is a matter of relativity.

JERRY FALWELL: Because the chicken was gay! Isn't it obvious? Can't you people see the plain truth in front of your face? The chicken was going to the "other side." That's what "they" call it: the "other side." Yes, my friends, that chicken is gay. And if you eat that chicken, you will become gay too. I say we boycott all chickens until we sort out this abomination that the liberal media whitewashes with seemingly harmless phrases like "the other side." That chicken should not be free to cross the road. It's as plain and simple as that.

FREUD: The fact that you are at all concerned that the chicken crossed the road reveals your underlying sexual insecurity.

SEKCIJA ZA STRANE JEZIKE: ENGLESKI

BILL GATES: I have just released the new Chicken Visa, which will not only cross roads, but will also lay eggs, file your important documents, and balance your checkbook; and compete with Apple's Smooth Eagle.

GRANDPA: In my day, we didn't ask why the chicken crossed the road. Someone told us that the chicken had crossed the road, and that was good enough for us.

ERNEST HEMINGWAY: To die. In the rain. Alone.

MARTIN LUTHER KING JR.: I envision a world where all chickens will be free to cross roads without having their motives called into question.

CAPTAIN JAMES T. KIRK: To boldly go where no chicken has gone before

MACHIAVELLI: The point is that the chicken crossed the road. Who cares why? The end of crossing the road justifies whatever motive there was

Time is too slow for those who wait, too swift for those who fear, too long for those who grieve, too short for those who rejoice, but for those who love, time is eternity.

Henry Van Dyke

Gravitation is not responsible for people falling in love.

Albert Einstein

Aleksandra Kuzmanović, IV₁

Jelena Zlokas, IV₁

Slavica Đorđić, IV₁

CATS AND TEENAGERS

For all of you with teenagers or who have had teenagers, or are a teenager, you may want to know why they really have a lot in common with cats:

1. Neither teenagers nor cats turn their heads when you call them by name.
2. No matter what you do for them, it is not enough. Indeed, all humane efforts are barely adequate to compensate for the privilege of waiting on them hand and foot.
3. You rarely see a cat walking outside of the house with an adult human being, and it can be safely said that no teenager in his or her right mind wants to be seen in public with his or her parents.
4. Even if you tell jokes as well as Jay Leno, neither your cat nor your teen will ever crack a smile.
5. No cat or teenager shares you taste in music.
6. Cats and teenagers can lie on the living-room sofa for hours on end with out moving, barely breathing.
7. Cats have nine lives. Teenagers carry on as if they did.
8. Cats and teenagers yawn in exactly the same manner, communicating that ultimate human ecstasy — a sense of complete and utter boredom.
9. Cats and teenagers do not improve anyone's furniture.
10. Cats that are free to roam outside sometimes have been known to return in the middle of the night to deposit a dead

soap opera 'Eastenders' will have realized that Cockney English is a far cry from the English taught in our classrooms.

See if you can understand the following sentence:

'Got to my mickey, found me way up the apples, put on me whistle and then the dog went. It was me trouble telling me to fetch the teapots.'

You are probably wondering what on earth it is you have just read. To put you out of misery and end the suspense the answer is quite simple. You have just read a sentence written in Cockney rhyming slang. It is not a language in itself as all the words used are English, neither is it a dialect as those who use it can easily speak standard English as well, should they so wish. Although the exact origins of the slang are slightly unclear it is widely believed it was developed by the criminal class of London - many of whom were Cockneys - to prevent the police from understanding what they were talking about. The way it works is simple. The last word of each piece of slang rhymes with its 'proper' English equivalent. So a 'mickey mouse' is a house, and a 'whistle and flute' is a suit and so on. Here is the translation of the above sentence:

'Got to my house (mickey mouse), found my way up the stairs (apples and pears), put on my suit (whistle and flute) when the phone (dog and bone) rang. It was my wife (trouble and strife) telling me to get the kids (teapot lids).'

Aleksandra Kuzmanović, IV₁

PREVODI

Od malih nogu - SINCE THE LITTLE LEGS

Malo prije - SMALL BEFORE

More bre - SEA, BROTHER

Samoubica - ONLY KILLER

Napet sam - I'M ON FIVE

Hajde da igramo karte - LET'S PLAY TICKETS

Sta ti pada na pamet - WHAT IS FALLING ON YOUR BRAIN

Pucali smo od smijeha - WE WERE SHOOTING FROM LAUGHTER

Iz cista mira - OUT OF CLEAN PEACE

Fotokopije - FOTO-WHO-DRINKS

Upala misica - THE INFALL OF A LITTLE MOUSE

Supruza - ARE-RAILWAY

Blago tebi - TREASURE TO YOU

Sve sto je izgubljeno, moze se vratiti - EVERYTHING THAT IS LOST CAN BE THROWN UP

Sve je gore i gore - EVERYTHING IS UP AND UP

Neda Ukraden - NO YES STOLEN

Ruzica Sokic - LITTLE ROSE LITTLE JUICE

Tugomir - SADPEACER

QUOTES

The cure for all ills and wrongs, the cures, the sorrows and the crimes of humanity, all lie in the one word 'love.' It is the divine vitality that everywhere produces and restores life.

Lydia M. Child

COCKNEY

animal in your bedroom. Teenagers are not above that sort of behavior.

Ena Uzejrovic, II₇

Cockney is traditionally the working class language of London centred on the East End. Anyone who has had the misfortune to stumble across the British

Musae, semper amicae poetarum eratis...

Μουσῶν

Музе су грчке богиње које помажу уметницима и инспиришу их. Перке су Зевса и Мнемосине. Аполон, бог лепоте био је вођа хора муза. Њихова светилишта називала су се музеоии, одакле потиче и данашња реч за музеј. Познат је музеј у Александрији, који је посвећен музама. Број муза и њихова имена мењали су се током времена. У почетку је било три, а поштоване су на планини Хеликон, и то Мелете – муза заштитница медитације, Мнеме – заштитница памћења и Аоде – заштитница песме. Друге три су поштоване у Делфима, а њихова имена су представљала називе жица на лири: Нете, Месе и Хисате. Постојало је још неколико верзија, док Грци нису установили девет муза у својој митологији.

Калиопа (Καλλιόπη) – је у грчкој митологији била муза заштитница епске поезије, реторике и филозофије. Позната је као Хомерова муза, инспирација за Илијаду и Одисеју. Сматра се да је била Аресова љубавница, коме је родила неколико синова: Мидгона, Едоиуса, Бистона и Одомаса. Такође је имала и два позната сина, Орфеја и Луписа, обојицу са краљем Ојагаром. Била је наставница међу девет муза.

Еутерпа (Εὐτέρπη) – муза заштитница музике у грчкој митологији, а касније и лирике, па је представљана цулосом, који је, сматра се, она изумела. Њено име значи „она која воли, обжава, увеселава, задовољава“. Са речним богом Стримоном имала је сина Песа, кога је у Тројанском рату убио Дамел.

Клио (Κλειώ) – је муза заштитница историје. Њено име значи гласник. Имала је једног сина, Хијакинта са краљем Пнеросом. Представљена

је лаворним венцем на глави, са трубом у једној полуотвореним смогуљком хартије у другој руци. Често се види са књигама.

Ерато (Ερατώ) – једна од девет муза. Њено име значи „љубика“. Заштитница је лирике, посебно љубавних песама. У грчкој митологији приказивана је са лиром у руци или са китаром, а често је имала и венца од митре или од ружа на глави; негде је држала златну стрелу да би подсећала на ерос – осећај који све надихује и љубав коју штити, па је због тога представљана са богом Еросом. Имала је сина Азина, чији је отац био Аркас.

Мелпомена (Μελπομένη) – је у грчкој митологији била муза заштитница трагедије. Њено име потиче од грчког глагола μελλεῖνω (мелпено), што значи „певати“. Представља се са бршљановим венцем око главе, а ту у руци држи скитар и бодаж покривен крвљу. Увек је имала трагичну маску.

Полухмија (Πολυμνία) – је била муза заштитница песме, реторике и геометрије у грчкој митологији. Изумела је лиру. Њено име потиче од речи ποῦ и речн himnos, што значи „она са много химни“. Представљана је са круном од цвећа, обучена у бело, са жезлом у руци, често прекривена велом. Има замисљен израз на лицу. Писцима додараје дела која им обезбеђују бесмртну славу. По неким је и муза пољопривреде и медитације.

Терпсихора (Τερψιχόρη) – муза заштитница плеса. Њено име значи „она која воли да игра“. У грчкој митологији представљана је прекривена венцима, како игра и свира харфу.

Талија (Θάλεια, од Θάλλεω – цветати) је једна од девет муза, заштитница комедије. Знаши препознавања су јој комична маска, венца од бршљана и пастирски штап. Са Аполоном је као потомке имала Корибанте. У новије време Талија представља и заштитницу позоришта.

Уранија (Οὐρανία), девета муза, заштитница астрономије и астрологије. Њено име значи „небеска“. У грчкој митологији представљена је са глобусом у левој руци. Могла је да предвиди будућност, гледајући положај звезда. За време ренесансе постала је муза заштитница хришћанске поезије.

Постоји веровање да онај ко понови имена муза овим редом не може да погрешни, зато што почетна слова имена ових муза на латинском дају израз „Tum Pesse“, што значи „нека грешни“, или „тада нека грешни“.

Милош Гајић, 17

Amor

Bonissima omnium rerum
seape dolor
autem est amor
Amantes sunt amantes
sciunt omnes
non est sapiens
Amentia est necessaria
amentia dulcis
homo fit felix

Александра Савић IV⁷
Татјана Јовановић IV⁷

Historia magistra vita est.
Ἱστορία διδάσκαλος το βίος.
In vino veritas.
Οἶνος καὶ ἄλθεια.

Александар (Алехандро)
Коначевић III²

*Philologia classica est mather
philologiarum omnium; Discamus
attenuisque linguam Latinam; Legam
auctores classicos.*

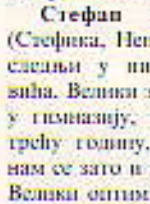
Paravit: Вера Паутић

дуго памтити провере знања из хемије (а и ми) по пуцању одеће (од силног знања) и „trepanju“...

Jovan Marković (Joca) – такође član Markovića. U suštini... da, ja sam htio da kažem... Šta je Joca htio da kaže... On je mnogo toga htio da kaže, ali mi nikako suštину da схватимо... Често своје знање не уме да искаже. Непоправљив оптимиста. Његова очекивања некако увек надовне крајњи исход. Онда када помислите да је све јасно, Joca ће вам доказати да нека питања ипак нису довољно објашњена (или се бар њему тако чини). Увек каже оно што му је на души... Јокс, Јоцис М. – Јаје.

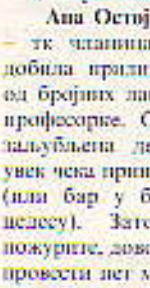
Stefan Marković (Stefica, Nežman) – председnik у иглу Markovića. Велики zaljubljenik у гимназију, готово у трећу годину, вероватно нам се зато и придруžio. Велики оптимиста, његов осмех са лица не може скрнути ни велика количина недовољних оцена. Увек је спреман да помогне уколико је школско одобрење у недостатку ратне снаге. Велики стручњак за подешавање свих расхладних уређаја...

Miodrag Mijalonić (Miomi) – ретко се оглашава, али кад то ипак учини изазива бурне реакције остатка одељења – неконтролисани смех. Ако вам закаже youtube обратите се овом човеку, можда не зна све Њутнове законе, али сасвим сигурно не можете наћи на видео клип њему непознат. Имамо питање за њега: „Miho, what do you think... the game... real?“ Искрено се надамо да ћемо му се једног дана обратити са „generale“...

Ana Ostojić (Ostoja) – tk članica, nadimak dobila prilikom jednog od brojnih lapsusa naše profesorkice. Ova lepitko zaljubljena devojka još uvek čeka princa na konju (ili bar u belom mercedesu). Zato, momini, požurite, dovoljno vam je provela pet min sa vama da vas savršeno izmimira, tj. da vam otkrije vaše karakteristične pokrete, uzrečice, boju glasa... Mi sa uzhićenjem očekujemo njenu prvu premijeru. Najviše se reduje velikom odmoru i špricima, a mi pesnim imitacijama...

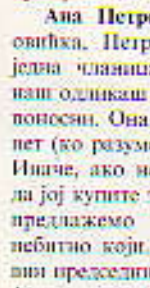

Marijana Panich (Marijana) – Naša MM (zna ona): „Kako tako puno lepote stane na tako malo mesa?“ Ovo je bio samo jedan od mnogih pokušaja da se osvoji njeno srce... ali, mominci, brinite, još uvek je slobodna, zato požurite. Dok je muzički agenti ne otkriju ostaje samo nama poznat „dizajnator“ sa singlom „O shorty shorty“ (izvorni naziv pesme nećemo vam otkriti). I, da zamislite, otrpa se čuva u malim bocicama... mja!

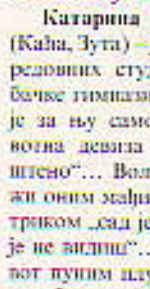

Ana Petrović (Petruša) – još jedna članica iz kluba, najodlikash na koga smo ponosni. Ova sve radi za pet (ko razume, схватите). Inače, ako ne znate šta da joj kupite za rođendan, predlažemo kapi – nebitno koji. Naši duhoviti predsednik, Nanažela fina, smireni devojka ali, znate, izgled često vara, i da, ako nam zašafni par miliona, pošaljite Anu u neki kiz i problem rešen. Vodičelj nema goliko pitanja koliko ona odgovora... Kapišete je verno drugo ime.

Katarina Radanović (KaKa, Zuta) – još jedan od redovnih studenata Šabacke gimnazije... Škola je za nju samo hobi, životna devojka „samo opušteno“... Vam da se služi onim međionacionalnim trikom „sad je vidim, sad je ne vidim“... Živi život punim plućima (to je zato što dobro zna biologiju). Zauzeta za dobru atmosferu u одељењу, њен пралоран смех најчешће се шири учioniцом (и остатком школе)... Ма, шта више рећи, ко још не зна KaKy?

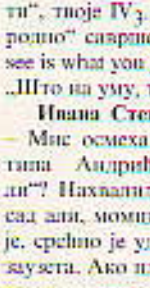
Vesna Savić (Vesna) – „Хоћу 5, не знам ја ме“, то је њена позната реченица, која се најчешће и оствари. У враћању дугова на мети смо и ми а и професори. Већина нашег одељења боље познаје њен рукопис него сопствени... Ко нема Веснине белешке, пропао је. Јавно: „Весна, хвала ти“, твоје IV3. Сви се дивимо њеној „природно“ савршено равnoj коси... What you see is what you get... или за данашње патриоте „Што на уму, то на друму“.

Нана Стенић (Stena) – Ми осмеха... „рецимо типа Андрићеског, је ли?“ Нахвалити биемо је сад али, момин, жао нам је, срећно је удата... овај, заузета. Ако планирате да са њом делите собу, на кунало слободно заборавете (шта ради тако дуго у њему још нисмо открили). Ако желите да

joј smanite ocenu, bolje spremitе dobre argumente jer њој одговор „Zato“ није ни приближно dovoljan.

Aleksandra Turpić (Turpa, Aleka) – članica kluba tk, ova devojka je убедљиво најбоља студент у историји Šabacke

gimnazije, najviše nauči za vreme testova. Sumornu atmosferu školskih hodnika narušava њен prepoznatljiv smeh. Zhalujujemo joј na tome. Sa vama vam nikako neће бити dosadno! Iako ће нас nasmejati до суза, готово ако сте мушко, сигурно вам неће бити teško да се rasplacete. I na крају, malo reklame „Bino kuda, Turpa kamen svuda“, profesorima potust 10%.

Milan Buk (Milanče, Mali) – Alihoča... onda Alihoča m... Jesam li rekao Alihoča? Čita jednom, sa razumevanjem, ali његово знање је nesхватљivo, tako da остаје goran usamljenik... „Buk, знаш ли сам не знаш шта се рекао...“ говорини су му.

Jedan od malobrojne neskvarene dece iz нашег одељења. Uz њега нам место za izlazak neће бити odlučujuћи faktor za dobar provod. Zaboravi je већ zagarančovala.

Katarina Cvetković (KaKa, KaKy) – „Nana!“ na profesore prihi onda kada su najranjiviji i kada se narušavа naliđu... после часа. Њен изглед нећемо коментарисати јер слика говори више од хиљаду речи. Будућу професорку сигурно једна не интересују нарочито садржаји свих часова, па зато не чуђи упитан поглед и реченица „Не разумем“ када је професор својим питањем тргне из санарена и врати у стварни свет...

Marija Cinković (Cinkovica, Cinkovica) – ukoliko joј се не dopadne profesorka kojom се буде bavila, увек се може прославити као врхунски paragon, све значајне trenutke у нашем одељењу забележила је објективним snog mobilnog telefona. Profесори њене оцене vole да dopunjuju interakcionim знањима (+,-), a mi се још увек питамо у чему је trik? Великодупно, у просторијама пиле Cinković угонђује своје друштво vikendnika.

Ovo су ukratko били чланови нашег одељења. Dobijena saznanja nikako nemojte uzimati zaravo за gotovo јер priznajemo, биле смо пристрасне. После четири године „заједничког живота“ то је некако логична последица. Свако од горе наведених имена заузима посебно место у нашем одељењу и одсуство некога од наведених битно би пореметило равнотежу и „homeostazu“ која влада у просторијама IV3.

Припремиле:
Ana Ostojić,
Aleksandra Turpić
и Ana Petrović,
у сарадњи
са Ivanom Stenić
и Marijanom Panich

ФРАЗЕОЛОГИЗМИ

Добити корпу... „не мора да значи“

Назив фразеологизам потиче од грчке речи *phraisis* – говорни обрт. То је устаљени скуп речи који има језички значење – плакати као година, обрати зелен бостан, уби на мала зрата, Пандорина кутија... Осим термина фразеологизам, у нашој науци се користе и термини фразем, устаљени обрт, планом, идиоматски израз.

У српском језику постоје многи фразеологизми које употребљавамо у свакодневном говору. Како су они настали и шта, заправо, значе, видећемо из наредних примера.

Добити корпу

У немачком језику заиста постоји израз добити корпу („*einem Korb bekommen*“) – са значењем: „бити одбијен“ и, обрнуто, дати корпу („*einem Korb geben*“) – „одбити (кога)“. Овај израз датира из времена када су, по старом немачком обичају, залубљени младићи подизани до прозора своје вољене у корпу. Када не би био добродошао, добијао би корпу са општењем дном, кроз коју је пропадао на земљу. На велику срећу давањих младића, таквих обичаја више нема, чак ни у Немачкој. „Корпе“ које се сада дају или добијају, права су ситуација у односу на бруку и стид који су представљале некада. Према томе, због њих се не треба лутити, нити их примати и срцу као некакав озбиљан пораз.

Нема зиме

Да лети, кад сија сунце, нема зиме, савршено је јасно. Али да и усред зиме – нема зиме, и то упркос великим хладноћама и мећави, у најмању руку је чудна ствар. У језику, међутим, има сличних чуда, па и то да зими – нема зиме. Веза речи (синтакса) нема зиме у српском језику не мора да значи само – „нема хладноће“, већ се као устаљени израз употребљава у значењу: „нема опасности“, „нема проблема“, „без брига“, „у реду је“, како у свакодневном говору, тако и у штампаним и литературским. Сигурно мислите да није потребно да се порекло тога израза подробније објашњава – да се просто ради о пренесеном значењу. Јасно је да нам зима доноси проблеме и невоље, па самим тим нема зиме једноставно значи нема проблема. Ако сте размисљали у том правцу, сигурно ће вас изнудити чињеница да реч зима у том изразу нема, ама баш никакве везе с нашим речју која означава најхладније годишње доба. Реч грчког језика *зима*, која значи „штета“, преузета је од стране Цинцара и проширена у нашим крајевима. Пошто су се бавили трговином, имали су доста додира с људима и могли су утврдити да се њихови изрази приме и прошире у народу. Тако је хибридни израз *нема зима*, што значи „нема штете“, наш свет чуо као „нема зиме“ и

почео га користити, не размисљајући о томе шта ту значи реч зима, с уверењем да је то, заправо, наша реч. По простонародној етимологији, две гласовно сличне речи (страна и наша), укрштене су, уз замену значења, па се тако родно посебан израз који је првобитно значење „нема штете“ променио у „нема проблема“, „без брига“ итд. Тако је једна обична семантичка целина у једном језику постала фразеологизам у другом.

Без длаке на језику

Тешко је са сигурношћу рећи како је настао и одакле потиче израз – без длаке на језику, који се, у истом значењу, употребљава и у другој варијанти: *нeмaти длаке на језику*. У немачком језику постоји израз који гласи *имати длаку на језику/зубима*, из којег потиче и наш, али још увек није пронађен одговор како је немачко „имати длаку на језику“ прешло у наше „нeмaти длаку на језику“. Оно што се да запамтити јесте то да им је заједничка окосница реч *длака*, као и само значење које се одређује на мање-више исти начин. Без длаке на језику значи отворено, без устручавања и без икаквих обзира (говорити), а *нeмaти длаке на језику* – не устручавати се казати своје мишљење. Слично је и у немачком: *имати длаку на језику* – *имати дугачак језик*, а *имати длаку на зубима* – *оштро бранити свој став*, *бити енергичан*, *дрзак*. Постоје две претпоставке о томе како су се могла развити ова, у суштини веома слична значења нашег и немачког фразеологизма, које нису нарочито уверљиве.

У неким нашим крајевима постоји веровање да онима који лажу израсте *длака на језику*, па мајке обично говоре малој деци: „Исплази језик да видиш да ли лажеш!“ Дакле, они који не лажу – немају шта да крију, па могу да покажу језик тј. да говоре отворено и оштро, без устручавања. Немци свој израз доводе у везу са причом о човеку који је хтео да се прикаже као *звукотлап*, па је показивао *жале* (а, вероватно, и *длаке*) на језику и зубима. Отуда и оно „*имати длаке на језику/зубима*“, *наесупрот* нашем „*нeмaти*“. Постоји и уверљивије (етимолошко) објашњење: да је *длака*, односно *длакавост*, *исконска ознака слободног човека*, па *имати длака на језику или зубима* значи *бити слободан*.

Живети на великој ноzi

У нашем језику, за оне који живе раскошно и растронно каже се да „*живе на великој ноzi*“. Исти израз постоји у француском (*vivre sur un grand pied*), као и у немачком језику (*auf grossem Fuss(e) leben*), са значењем које је идентично нашем. Та чињеница указује на то да израз *живети на великој ноzi* није нашег порекла и да му изворе треба тражити на другим странама. Према неким доса-

дашњим сазнањима, овај фразем је настао пре више столећа у Француској, а много касније је пренесен у српски језик, највероватније преко немачког. Занимљиво је то да потиче из света моде, јер се у то време сталешка припадност исказивала, између осталог, и величином обуће. Носиле су се шпеле са дугим, заврнутим врхом, који је био различите дужине: мањи за обичне, а што већи за крупне феудалце и владалуђи слој. Та мода није дуго трајала, јер је постала смешна и непрактична, али се данас у музејима могу наћи докази о њеном постојању, као што су средњовековни оклопи са великим стопалима. Неки, пак, повезују израз *живети на великој ноzi* или *vivre sur un grand pied* са некадашњим значењем речи *pied* – „стопа“ (стара мера за дужину). Пошто *pied* означава неку меру, овај израз се може тумачити и као „бити богат у великој мери“ или „волети раскошан начин живота“, што очигледно нема директне везе са некадашњом аристократском модом.

Наћи се у небраном грошћу

Наћи се у небраном грошћу значи исто што и „*лаћи се у неприлици*“ или „у негодној, непријатној или тешкој ситуацији“. Осим у свакодневном говору, овај израз се јавља и на страншама дневних и других листова, што и није тако чудно, јер се људи свакодневно налазе у неприликама. Једна од њих је управо она из које је он и проишао. Познато је да виноградари чувају небрано грошће, а у негодној ситуацији се могу наћи они који покушају да уђу у виноград и украду који грозд. Тада им чувари винограда – пудари добро штаповима премеће леђа. Израз *наћи се у небраном грошћу* раније је имао сасвим конкретно значење, јер је онај кога би пудари ухватили, био у веома негодној ситуацији. Данас се употребљава за било коју неприлику у којој се свакодневно можемо наћи.

Занимљиво је да се исти израз налазе међу словенским и неслоненским језицима. Фразеологизми се као устаљени скупови речи најчешће не преводу. Преносе се из језика у језик на начин како показују неки од наведених примера. Иако „*окамењени*“, они су језичко богатство сваког језика.

Неки „*неверни Тома*“ ће, када прочита овај текст, ипак, изговорити „не мора да значи“.

Душица Геретовић, Шу

Стижем на место полазка. Тримодерна „Ластина“ аутобуса уредно паркирана чекају да сви путници стигну. У ходу скићем лица родитеља и ученика не бих ли пронашла своје одељење. Спазим Златиног тату како прича нешто са Директором. Ветар ми доноси део разговора, хахаха, причају ошеку!

После целодневног блејања у аутобусу и малтретирања Ранковића, са повременим паузама и у једном и у другом, стигли смо у хотел „Опатов“ у Прагу. Поделили су нам електронске кључеве (лако губљиве картице) и наплаћили којекаквим причама о полицији мислећи да ће тако осигурати ноћни мир. Не знам што су уопште трошили речи кад су

знали да је то немогућа мисија. С обзиром да нам је речено да нам је свеједно, спавали – не спавали, сутра ћемо бити уморни, велика већина је изабрала прву опцију. Оно што је уследило могло се окарактерисати као све осим ноћни мир.

Сто ученика на пет лифтова који нису увек ни радили, трчање по ходишћима, шпартање по собама, губљење кључева и овла слажење до рецепције поменутих лифтовима да се рецепционарка замоли за нове (ово је било јако тешко ако вас је блам енглеског)... Само прве ноћи око 20 њих је тражило нове картице. Нисмо ми криви кад нисмо имали за шта да их обесимо око врата!

Са нама у хотелу су били и Београђани из Гимназије „Свети Сава“, који су нам већ били познати са телевизије (сетите се оне емисије са Ампом), па смо видели Раду, Андоса & Со. Биле су ту и Нишлије матуранти, а и Турци, Немци (којима су очи испале на наше девојке), и сви живи, хотел никад није спавао.

Остале ноћи у Прагу су биле варијација на исту тему.

ПРАГА

Сутрадан смо рано кренули не бисмо ли успели да испопштујемо програм разгледања, међу нама познат као „најнапорнији програм на свесету“. Један од водича, конкретно наш водич, Тања Аврамовски, се трудила да нам у главу угуви што више историје и

заборављено јер је постао графит „К“ који су многи Васке, шта је тебе

Увече су нас младишема гладне вратили и спремни за излазак. Иако је имао две опције јер није било вреће, су опет изабрале прву, рачунајући да ће макар нечим другим. Одведени смо на сплав (или брод, кад је била закупљена) никога више. После ручарања, успели смо да проведемо – хорор филм. Фактори су учинили да се

Следећи дан у Прагу доживим Варима. О

ЕКСКУРЗИЈА ПРАГА

21. 10 –

2 гра

4 ноћ

3 ауто

Много добр

занимљивости везане за све што смо видели, а и неvezано за то. Тако смо сазнали и о прашком начину живота, а не само о грађевинама и владарима, зато је и проглашена најбољим водичем на свету!

Улазили смо у катедралу Св. Вита, гледали смену страже, видели Карлов мост, споменик Јану Непомуку, кућу Франца Кафке, фотографисали се са Аранима, прицима и Азијатима (ово је свима било посебно занимљиво)... Имали смо мањих проблема са изгубљеним ђацима кад смо требали да се возимо бројницама по Влтави, али је то убрзо

много битно осигурање најружнији хотел Стевица купио

дође као неко диван да, и бехеровке, равно, поготову што стаје три Рај

је актуелна тема „Kosovo is Serbia“ и сликаши. Ето, бе спасило!

е мртве уморне и ни у хотел да се излазак. Свако је се туш или вечера, времена за оба. Сви рали оно прво, бе напунити сто- тим у дискотеци.

на дискотеку – како хоћете), ко- њена само за нас и рде почетног ра- смо добро да се мони и још неки еди своје.

смо били у Кар- Оаде ништа није

После Карлових Вари отишли смо у центрум Ходов, шта рећи осим – New Yorker и кичерина.

Те вечери смо добили посету огромном „Славијшом“ стадиону као награду пред излазак. Мало је рећи да је мушки део био одушевљен, за две секунде су се сви створили на терену, увелико шутирајући имагинарне лопте. Данко је, на пример, дао девет голова.

То је што се тиче Прага.

WIEN

После шлаг-фасада у Прагу, стигли смо у Беч. Праг је био прелеп, али Беч... woah. Видели смо споменик Марији Терезији у центру (мала у Бечу имате мањевине важан споменик на сваком хошку), мегаломанске зграде

нам је било забрањено да идемо на базен, али неки су и то постигли. Једном ређу – луксуз.

Пети дан је почео доручком у некој огромној просторији коју бих пре описала као огроман диско, мада, ту се претходне ноћи и одржала нека техно журка. Храна је била феноменална, штага што нам нису дозволили да понесемо мало... за касније... Затим смо отишли пут Шенбруна, велелепног царског дворца, и тамо се одушевили, а после, као шлаг на тарту, највећи забавни парк у централној Европи – Пратер! Ту смо се светски провели (мада је наша разредна премрла од бриге, а верујем и други професори). Најбитнији је био картинг, „Бумеранг“ и „драјка“. Било је ужасно забавно

гледати Сањина и Васкета, и Стевицу и Карађорђа како прекињавају нервни слом кад их „драјка“ избаци (купили смо снимке њихове авантуре), а затим на сав глас вичу: „КАКО ЈЕ ЕЕЕЕКСТРААААА!!!“. И Јута је пробао али његов снимак нажалост немамо. После Пратера, шабачки вапир је смешан!

Ово је уједно био и крај нашег програма. Певали смо целим путем до куће, а ко и не би да се провео као ми!

ЕККУРЗИЈА ПРАГ - БЕЧ 2008.

Просечна оцена - 5,00
Јована Стојанец, III₄

ПРАГ-БЕЧ 2008.

– 26. 10.

рада
ћења
обуса
рог провода

им да смо видели на свету и да је помело (ово вам

size-vohe). А, ко би њих забо- ону циновску ка у висину.

музеја, опере, и још десетине других чија имена више и не памтим. А тек кад су нас одвели у Maria Theresia StraÙe (најскупљу улицу у граду) и пустили да на миру одемо у Мек или на „девашице“, и шопингујемо... митина једна.

Кад смо завршили са шопингом (мада тамо увек има оно „још нешто“) повели су нас у панорамско разгледање. Беч ноћу... величанствен приказ. Нема шта, тај дан нам је био пун погодак, а

тек кад смо стигли у хотел „Пирамида“ (4*)... пали смо у несвест колико је добар. Једини

ЛИТЕРАРНА СТРАНА

У сну сам чула глас...

....О, мијко, молим те опрости, већ дуго ходам по трњу ногама босим, не могу да се носим с људима лошим, да косим себе, да молим за љубав, за све, да сањам туђе болесне сне, да крварим из ране ужасне, јер сипају ми соли отровне те речи проклете... Сад није битно, касно је... "

Загушљив мириш, пун магле. Ваздух је пун дима. Мрак. Из даљине долази светлост. Да ли је то, оно што кажу „светлост на крају тунела“?

Светлост се све више приближава, зове је. Зна да сања. Плаши се шта ће чути и видети.

– Иди! Врата су откључана – говори јој та светлост.

Не може да препозна лик. Светлост је заслепљује. Где да иде? Зашто? Нема пута за њу... Суди око ње непознати ликови и гласови... Све их мрази. Бес клип у њој. Најрадије би их снажно ударила, али зна да ће погодити једино ваздух. Сви ти ликови су у њеној глави. Подсећају је на сурову реалност.

– Бежи! – поновно је глас.

Кренула је к вратима, напоље, у слободу. Какав осећај! Мириш тротоара после летње кише. Побуна у њеној глави – води се рат. Не може више, како? Против себе игра ту прљаву игру. Три. Јасно види свој циљ у даљини: мост.

Једна страна јој каже да то није пут, да тамо нема излаза, али је тиха, мискава и мека.

Преовладава она јача страна која јој каже да настави, да на овом свету нема места за њу.

Обожава кишу. Нико не може да јој види вреле сузе како се стапају са кишом на образима. Сузе само лију, без јечаја, саме. Стоји иза ограда. Опет светлост из даљине.

– Нисам те зато послао овде.

Доста је! Не жели више ни о чему да размишља. Тај глумави хаос у њеној глави. Шта се то дешава? Зашто ништа не може нормално да буде?

– Као да сам камењем гађала Бога! – мислила је.

– Доста! Доста кал кажем! – кинетички је гласовима у глави.

Не, нису је чули. Они су волили своју политику. Као да је то њихов живот. Хоће ли икада сама моћи да одлучује о својим корацима? О својим, проклетим корацима! Овако је: један напред, два назад. Не жели да умре, а не жели ни овакав живот. Мирише на трулеж и сенке прошлости. Хоће да се смеје. Као и сви остали. Наравно да хоће! Ко то не жели, уопште? Али, нико јој не да. Не може да мри свет. Чак ни после свега што су јој učinили, а зна да би требало. Зна да им је ментални склоп болестан. Сваки човек је крив за добро које није урадио. Можда нисам била довољно добра. Била сам све. Само не и довољна.

– Чувај истину, опрости грешку, чувај истину, опрости грешку – понављала је у себи.

– Свако може да се извини, али опростити могу само велике душе. Буди велика душа, опрости им.

– Разум подразумева да гледамо на ствари онакве какве јесу – помислила је одједном.

– Неће се ништа променити. Тако стоје ствари.

Вришти. Вришти из све снаге. Вришти... до последњег даха.

Будна, обливена знојем. Устаје из кревета и гледа кроз прозор. Нови дан са птицама и сунцем који је ту само због ње. Само због ње. Опет има вољу за животом. Више ништа није тамно. Подиже главу ка небу шарених облика.

– Ако не пронађемо нешто пријатно, барем немо пронаћи нешто ново, то је, сада, њен нови мото.

Смеје се. Смеје се толико да је влица боли, али не жели да престане. Све ово има смисао. Цел живот.

– Ах, како је лепо бити ја.

„Чудан осећај у трбуху, ал' немој ми та кварит'! И данас ми је успело залубит' се у мале ствари. Неки пут криво је јутро, и странци што те поздраве. Неки пут је крив хип-хоп или риф на гитари... Сунце, хвила ти што си изашло за мене. Сунце, обшавам, мисли су ми позитивне.“

Jana Jelencih

ТРИ ГОДИНЕ

Три године узалудне,
Три године пуне кише,
Срце моје обавише,
Обавише и не пустише.
Моје срце још се бори
Срце моје још га воли.
Дани пролазе, још многи ће
проћи,

Оно остаде у самоћи.
Бол путује три године,
Путоваће и још више,
Ако га не заборавим
И заувек из срца избришем!

ЗНАМ...

Знам да си леш
Исто толико знам да си леп,
али волим те!
Знам да имаш девојку,
као што знам да је волиш,
али знам и да не могу да те
преборим!

Мој бол је све већи и већи
И душа моја пати
Окрен се
погледај око себе
и схвати да пролазиш поред
девојке
која воли тебе!

Марија Божанић, 14

Косовка девојка

Срећно сам хиљаду деветсто деесет девете, у подруму истрпела бомбардовање и од тад немам баш много разумевања за људе који другима разбијају главе, а то називају јунашвом. Исто то се десило, и на истом месту пре више од шест векова.

Зато међу херојима и издајницима прево залажам ону која није ни једно ни друго. Разумем само ју – Косовку девојку. Поље замишљам као велику ливаду претворену у бојиште. Рањени јунаци пеже крај својих коња, и полоњеног оружја. Због крваве одеће једва се разликују Србин од Турчина. После су једни на једном крају ливаде саградили цркву, а други на другом цамију. Тако су заувек раздвојили оне који су у смрт отишли заједно.

Једни су главе разбијали толузима, други буздованима, једни секли мачевима, други сабљама. Косовка девојка је и једна и друга појила вином и умивала сузама.

Видим је високу и танку, повијену над неким рањеником, као брезу на ветру. Очи црна и без сјаја, исплаконе и ужаснуте призором. Вилица подрхтава без жеља. На рукама скорела крв. После снаског корака се сagne покушавајући да помогне антазу. Сваки пут се све мање и све тежа усправља. Црна распуштена коса видљиво седи. Тражи драгог или брата, као да и један од оних није нечији брат или драги.

Наћи ће несрећу, старост, смрт... Од једног до другог краја ливаде на хиљаде свадби које се неће десити и деца која неће бити рођена. Док пређе поље Косовка девојка претвориће се у старицу, грбаву и забраћену.

Данас на Косово зову наке нове сватове, на свадбу без младе. Опет се деле на хероје и издајнике и даље не схватајући да нико никада неће победити. А губе сви.

Катарина Гајић, 15

ОВАКО МИ ПИШЕМО ПИСМЕНЕ ЗАДАТКЕ

Игра

Осећам стисак руке коју држим у својој и ушито гледам другарицу, али она ништа не одговара. Убрзо уочавам њега. Он се креће према мени гледајући ме у очи, а ја скрећем поглед. Болни ме, али ипак то чиним.

И њега боли, знам, кад се овако играм с њим, али кривица је његова. Он се први играо мојим осећањима.

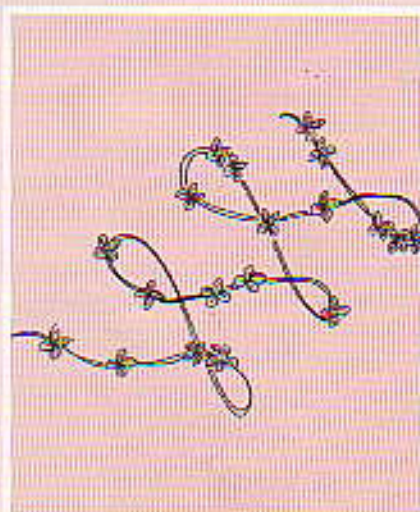
Мушка рука ме грли око струка и ја знам да је то он. Пуштам га да ме држи у свом наручју, и, секунд касније, осећам његов дах на мом врату и нежан пољубац. Покушава да ме одобробољи, али неће бити тако лако.

Полако се окренем и сакнем његову руку са себе. Његове очи ме тужно гледају, питају ме, а ја одговор знам. Опростила сам му, али не желим да му то и кажем. Играм се с његовим осећањима, свесна сам тога. Мислим да и он све ово зна, јер већ следећег тренутка, гледајући ме у очи полако спушта главу и приближава наше усне, али у задњем тренутку окрећем главу, и његове усне додирују мој образ. Још увек није време. Полако се одмичем од њега, и пре него што се окренем, намигнем му, и он зна да више нисам

љута, и да ће моћи да се искупи за своју грешку.

Неколико сати касније, прилази ми са оним разоружавајућим осмехом, а ја не могући више да се правим хладна, осмехом узвраћам. Починемо да играмо заједно, али му не дам да ме додирне. Он учествује у овој мојој игри, али полако постаје нестрпљив. Привлачи ме к себи и спушта пољубац на моје усне, и ја се не отирем.

Адријана Гавриловић, 17

Тесла – бајка о струји

И рече Бог:

Нека буде светлост!

И би светлост!

(1. Мојсијева; 1. 4-7)

Плаво је небо на Ликом, плаво море испод ње и модри гроздови у њеним виноградима. Зато су Личани племићи. Сунљем и бошњем мирису им поља, па села имају мирисна имена. Воде су тако бистре и невине да се у њима крсте анђели.

Лена је и сиромашна Лика, а њени мужевини часни и честити. У свет отицу жубором потока или одићу на кришима славуја, Трбухом за крухом, а раслевани. Своју лепу невесту никад не заборављају. Многи се због тога више и не залуде.

Имена Личанима доносе кумови, кроз снегове и преко планинских врхова, са јабуком... у недрима. Кумства се стичу у бојевима, а оскравају ранама. Оном ко ће путовати дарује се име Никола да га на путу штити; јабука на срцу грејана да му душа мирисе. И ништа више.

Такав је један Личанин носећи претешки терет имена и стално трагајући за мирисом јабуке из недара пренао пола света. Једног је јутра, са пилубе непознатог брода, кроз маглу, видео Кин слободе, а иза њега највећу

јабуку на свету – Big Apple. Видео, а помислио да је стигао.

А онда је схватио да велике јабуке не мирисну, да су хладне и безукусне, и да су сви сами у граду без компија. Схватио је да сви, на крају, нађу оно од чега беже. Недостajале су му боје и мириси завичаја, топлина и непосредност саплеменика. Недостajала му је Лика. Одлучио да је створи у Америци.

Сетно се икона, у светлу окупаних ликова хришћанских мученика – направно је сајалицу. Сетно се да гром никад не удара у сиромашног пастира и његово стадо, и то демонстрирао играјући се муцама. Сетно се да јабука из недара доноси много више порука него сви поштари света. Сетно се да треба давати да би се добијало – створена је наизменична струја. Сетно се славских начерја, молитви испод кандила и прича старијих да једни другима у таквим приликама вире у душу – за њега више није било тајни.

Све чега се сетно поклонно је свим људима света на исти онај начин на који Лика своју лепоту поклања својој деци. Зато Личани кажу: „Да и сиротиња сване“. Ипак, његову суштину могу да схвате само велики. СВЕТЛОСТ ЈЕ ДУША МИЛОСРДНОГ АНЂЕЛА, не блесак бомби у ноћи.

Катарина Гајић, 15

ЛИТЕРАРНА СТРАНА

Огледало

Остављен, одбачен, заточен, заробљен! Од света остављен, у болу расточен падам! Панично гледам, ослушкујем сада. Да л' ме то нешто води да страдам?! Сиво и бело и сваки кадар ми нови слови да нисам кадар ништа да схватам, да ћутим и падам, без шансе да сазнам икад зашто сам овом амбијансу предан, несвесан где сам у пропаст гледам!

И даље падам!

Сада кроз облаке зелене, мутне! Одвратан смрад пробија град, труо и зао, страшиан и кваран – Непознат мени, а ипак стваран!

Поглед ка дну, где сад се ствара нестварна слика страшног бара!

Да л' грешка судбине, ил' прави план беше да примим овај дар? Да црно поље испод мене, надасве празно, буде ми стај? Све ближе стиже извесни крај, и крајњу сцену тог филма знам!

Падох на леђа и у секунду осетих бол и слику мутну спознах и схватих истину чудну: Упркос труду мог целата још могу да се бојим и надам – жив сам и дежим на ауто-путу!

Каква је ово реалност крива за ово моје проклетство крива?

Хтедох да устанем, а онда схватих: у мраку оном се нешто збива, поглед се разбистри и тада видех шта тама ова од мене скрива!

Страшна истина попут клина кивна у тело се закива! Сиљна ударца разбија наду попут облака дима... У мраку свуда око мене крећу се тамне претеће сене!

Протрљах очи, погледах опет, и сада беху још ближе поред. Да видим боље сада се трудим – то нису сенке, него људи!

Разазнах јасно док метају туда! Не би ми јасно откуд их свуда и зашто јуре дуж клетог пута који одлази незнано куда?

Хиљаде слобода у црној одори, и одједном чух глас који говори да се окренем и врата отворим!

Полако се придигох и уз окрет главе видех мала врата! Шта је иза иза браве? Уплашен и збуњен долаз-

им до врата, затворених очију за браву се хватам, отварам полако... Наступи страшна осека воље, мрак ме досеже, своје бодеже потеже и посече веру да биће боље!

Надање болно, што беше моје трагање вољом, страдање вољно за трен се изгуби са клетвом мојом! Нова епоха почиње борбом за суштни живот опхрван болом, не са човеком, него створом, кога створи то време војно које је многе створове дало! Све их видим, ту иза врата, к'о слика рата – огледало...

Они су тамо, у мраку иза! Они су црне фигуре с копљем чије оштрице осећам боље овде у сржи коланса боје! Они бацише своја копља... Можда сам зато ја и овде, можда сам зато од мрака вољен!

Најзад добише оно што траже, оно што сматрали су за своје! Нема никог да ми то каже, ал' ипак знам! А они стоје! У строју устројени двоје по двоје одлучним кораком крећу по своје!

Тада се нешто преломи у мени, не хтедох више да чекам на крај, поздравних пређашњег света сјај, и законских ка сени!

Целату викнух: „Није ми важно! Живот је сан, сада ме прени!“

Сад ће, помислих, да удари снажно, а он ни пажњу не даде мени! Кад дођох ближе, тада схватих да стоји мирно, као фигура.

Истрошен, изломљен изузетних тек: „Остадох жив, проишла је бура!“, а секунд потом, зажалих што сам – спремна већ беше нова тура!

Ал' сада знадох за игру сени и кренух храбро ка њима право! „Браво!“, зачу се глас и гласним се смехом наруга мени!

Изгубих последњи трачак наде – Они су били и на то спремни!

Апостол таме у ноћи без дана подиже руке, па затим ћутке наступи напред...

Са главе онда капнуљачу скиде, и стадох нем пред оним што видех!

Осетих тад где савест гребе и страшно притиска осећај кривине

што преда мном у црном руху вишим себе и своје лице!

И она коб мржњом звана у срцу мом плану без плаћа, и рана врана добро ми звана отвори се уз крик душмана!

Све што до тад не беше јасно, разјасни мени мој лик. „У помоћ“, тад викнух гласно, ал' никог не би да чује крик.

Само ја са собом сам, хиљаду мојих лица око мене! Гледам, дрхтим, плачем јер знам да ова ноћ је она без смене!

Па зар бејаш целат сам самом? А ни близу да не бих свестан! Последњу ноћ ја не ткам тамом, већ борбе пламом, јер друго не знам!

А сене зборе по задњи пут (к'о бес да творе страшиан и љут): Омеђено срце, заспали путнике, срећа им данас окрену леђа! Ту војску разврата, пакости, зла мучи и туши, куни и вређај!

Све те свете марионете, пионе времена које их роди, нападни! Снагом свог гнева и дневне их светлости ослободи!

Ми ћемо бити звезда што те води! Твоја гордост, мржња, самоћа, тама, несрећа, охолост, бол што слама срце ти сново, а опет грубо... И тада осетих грешње туно даље од затвора мрачне ти злобе! Блесак, празнина, где грле мене још једном видех, па се постидех. И тад се бремена ослободих, како дотакнух врата слободe! Домићела, претеће сене! Сад вас кунем к'о што изродих!

Рат са собом тешки што борих заврши се тихо како се води! Тек спознах себе и видех границе даљне земљи слободи, почех да сазнајем сопствене тајне, кад се затекох у својој соби.

Кроз прозор поглед паде на дан! Светлији је крај кад ноћ пребродих и све што дознах не каза стварност, већ тамно море кроз које рониш.

Да л' мучан беше сан ил' јавна што ме гурну изван мог става? Не стаде сумње кад тешка глава окретом простим угледа доказ на месту поред. Сва ми одред питања мости одора црна што беше права!

Сад кад ми мисли ка јави журе, поуку хватам од себе себи, да схватим друго ја мог'о не бих, пут беше више од авантуре!

Бранко Рањковић, П7

ПЕДАГОГ САВЕТУЈЕ

У нашим школама је још увек присутан процес прости репродукције или дословног учења напамет. Дешава се да се приликом испитивања знања ученика високе оцене добијају дословним репродуковањем трајних или оних речи које је наставник издиктирао да ученици науче. Било би од велике користи да ученици усвоје да не треба да уче само због одговарајућих оцена и школског успеха, већ да се припремају за живот и за перманентно учење (учење које траје целог живота).

Када говоримо о учењу, веома је важно да знамо да нема ни једне методе која одговара подједнако свим ученицима. Не постоје универзални и готови „рецепти“ који су применљиви на сваком појединцу. Многи ученици верују да се учење одвија кроз неку врсту присиле и да то успева или не успева.

Ђаци којима се пружи могућност да испробају више различитих метода учења (а то је показала и пракса и истраживања која је Стручна служба школе радила), углавном лакше развијају сопствене методе и адекватно се прилагођавају када је за савладавање задатака потребно користити више различитих метода.

Већини наших ђака је стало да добро раде на часовима, да добију најбоље оцене и да буду што успешнији ученици. Понекад се дешава да се те најбоље намере изгубе под дејством супротстављених приор-

итета, рокова које треба постићи, треме и свих осталих негативних фактора који утичу на лош школски успех. Дешава се и да понеки од ученика поставе превише опште или прешироке циљеве у односу на своје учење, нпр. када добију ђачке књижице или сведочанства обећавају себи или другима да ће се поправити, да ће редовније вежбати, радити домаће задатке, бити пажљивији на часовима; након су те намере биле некрене, пракса је показала да нема битнијих промена.

Најбитније је да ученици имају свест о томе како користе време, да имају јасну и објективну слику о организацији свог времена и простора за учење. Јако је важно да ученици знају како треба да пишу и праве белешке на часовима редовне наставе и код куће када самостално раде домаће задатке или уче. У нашој школи доста ученика користи белешке својих другова, које се омогућавају фотокопирањем, а то није добар начин за учење из више разлога (нпр. погрешно написане речи или задаци се потребно и науче...) Када ђаци записују да би нешто боље схватили или научили баве се мисаоном активношћу која је високог нивоа и која продубљује учење. Белешке се пишу још и да би се усредсредили на учење, да се изразе сопственим речима, да се повеже претходно знање са новим...

Научите да учите

Постоје различите технике за прављење бележака нпр неке од њих су обележавање сродних целина, појмова одређеним бојама или иступање подвлачењем, уоквиравањем, обележавање неким другим знаком... Битно је и проналажење речи које се називају кључним, као и писање скраћеница, цртање шема, скица и дијаграма. Ученици треба да савладају и технике памћења које могу бити мање или више индивидуално успешне нпр трикове за памћење који се веома често називају мнемo-техничким методама, затим да савладају вештине понављања да би спречили процес заборављања. Доста аутора (М. Колс, Ч. Вајт) истичу да је за успешно учење потребно савладати и технике постизања концентрације и мотивације.

Сваки ученик да би био успешан треба да редовно похађа наставу и да буде присутан на часовима (не само физички!) да разуме оно што учи (да учи са разумевањем) да постави себи реалне циљеве које може да оствари (да ниво аспирирације буде адекватан).

Билјана Дробњак, педагог

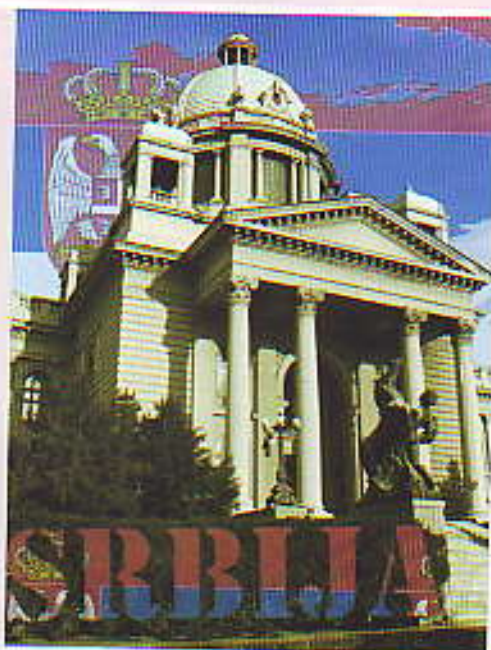
АКЦИЈЕ Први Шабачки карневал

У Шапту је организован карневал 19. и 20. септембра за време Чиввијаде и Шабачког вањара који имају традицију. На тај начин се програм обогаћује, а пружа се могућност да Шабач постане и туристички град и да се отвори према свету.

Организатор је Општина града Шапца, а пројекат је осмислио Радушко Јанковић, дугогодишњи радник у области културе, глумач и педагог у школи глуме за децу. Улога Шабачке гимназије је волонтерска – то значи да дочекујемо госте, показујемо им град, основни циљ је дружење. Учествовали су ученици III₂ и IV₂ у сарадњи са професорком Мирјаном Јевтић.

Ивана Стојановић, III₂

Разиграна компјутерска машта

ПСИХОЛОГ САВЕТУЈЕ – КОМУНИКАЦИЈА

Да ли се добро разумемо

Комуникација је врста интеракције, односа међу јединкама, која се остварује коришћењем знакова. Дефинише се и као преношење поруке знањима. Знаци које користимо у комуникацији су симболи и сигнали.

У комуникационом процесу постоје: извор (особа или институција која емитује знаке), прималац (особа или аудиторij који прима знаке) и порука (комуникациони знаци, симболи или сигнали). Комуникација је директна ако не постоји преносилац поруке, а ако преносилац поруке постоји говоримо о посредној или индиректној комуникацији (на пр. комуникација путем писма, масовне комуникације путем медија).

Вербална и невербална комуникација

Вербална комуникација је комуникација путем речи и склопова речи одређеног језика. Она је интензивна и користи симболе. Заснива се на процесима кодирања (претварања појмова, идеја у речи и реченице) и декодирања (претварања комуникационих знакова у појмове, речи, идеје). Кодирање врши извор, док поруку декодира прималац.

Невербална комуникација је спонтана, ненамерна, и користи сигнале. Невербалним знањима се најчешће манифестују унутрашња стања личности, емоције, интерперсонални ставови. Невербални знаци могу бити паралингвистички (пропратне гласовне одлике, на пр. ритам, артикулација, темпо говора) и екстралингвистички (дистанца, положај тела, покрети, а најчешће коришћени су фацијална експресија или израз лица).

Извори неспоразума при комуникацији

Лоша комуникација извор је бројних конфликта. Добра комуникација је, према савременим истраживањима, условљена развијеном социјалном и емоционалном интелигенцијом, које нису урођене већ се током живота развијају, а би се ефикасно разлике потребна је адекватна подржавајућа породична и социјална средина,

учење али и познавање цивилизаца који отежавају комуникацију.

Фактори који могу отежати комуникацију су:

- коришћење различитих процеса кодирања и декодирања порука, присутних код извора и примаоца. Свако од нас има за себе специфичан референтни оквир (начин опажања, мишљења и закључивања) и када су они код учесника комуникације инкомпатибилни, комуникација је отежана (лаички обично кажу „нисмо на истим таласним дужинама“);

- неадекватно и конфузно излагање информација (присутно код извора комуникације);

- смањена способност за пријем информација (недовољно предзнање, стручност, интелектуални дефицит, присутни код примаоца);

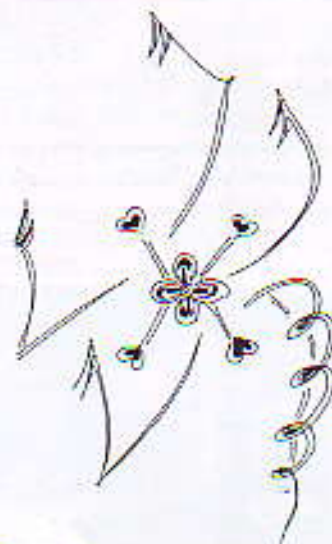
- различито конотативно значење појмова (додатно значење, зависно од личног искуства, културне средине, условљено и другим субјективним факторима, које постоји уз денотативно, исто значење за све који појам користе) и

- субјективни чиниоци, присутни код учесника комуникације (умор, смањена мотивација, предрасуде, дистрактори пажње...)

Када научимо да слушамо и видимо саговорника, кад заиста чујемо оно што нам он саопштава а не оно што путем сопствене пројекције очекујемо да ћемо чути и видети, направити смо значајан корак у побољшању сопствене комуникације.

Татјана Радосављевић, психолог

БИСЕРИ СА ЧАСОВА

- То ти је мотив зле бабе – воајера.
- Да л' сам пон'о, нл' сам дош'о.
- Видим нешто чеprкан, па размислићам да л' не правиш нову азбуку.
- Неће те косе по улионичи носе.
- Недил' скаче к'о из прапке.
- Твоја дијагноза – држесна неодговорност.
- Овај ваш језик није мој.

- Унеређивање ће бити све чешће и жешће.
- Да се крва у име срба и Грка.
- Град – то је тамо где има јавни WC.
- Дође ми да попијем сумпорну киселину, сам' онако демонстративно.
- Племенито се туку у главу.
- Дајте му креду и таблу у руке.

ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ – IV₁

Увек на броју 31

Чувено 4-1, са свим отишлим и дошлим ученицима, увек остаје на броју 31 јер наши су другови (били и остали) бисери расути по целом свету.

Драга нам другарица, **Марија Топалковић**, је ову друштину напустила након 7 дана дружења, не стигавши чак ни да упозна предоброг разредног – **Зорана Јовановића**. **Марко Ристић** је провео рекордна четири месеца са нама и при првим званичним резултатима напустио објект. **Љиљана Вилотић-Јовановић** нам је подарила и прву бебу у одељењу – малог Давида. **Andriollo Giacomo** у више наврата долазио и одлазио – често онако, по потреби. Волели смо певати и свирати са њим, поготово на часовима музичког.

Милица Марковић, будући психолог, већ са 17 година нишла на усавршавање свог знања у Америку. Сада те знање препоси на нас.

Јелена Ђурђевић Словенка придружила нам се у другом почасном кругу. Упоредо са овом елитном школом завршава и средњу музичку.

Андреа Анић – Анија, Андреја, како је професори воле звати, првих недељу дана је своју клупу бранила као Карађорђе Србију и чувала почасно место својој другарици **Вањи Стајић**, која је тад још увек била на летовању. Ништа чудно, Вања је на летовању свако јутро. **Милена Неподић** је одличан критичар трагедија јер сваки дан проживи бар по две. Шалу на страну, Милена је једна од најбољих душа у одељењу. **Маја Попов** Поповка, доживотно ослобођена физичког васпитања због задобијених телесних повреда при извршавању обавезних акроба-

ција. **Тијана Ђокић**, љена „шмерка“ из клупе је један од најсвеснијих људи у одељењу.

Бојана Рибић и **Јелена Ковић**, вечити представници одељења на парламентима, семинарима, седницама, као и дежурни „мученици“ за одлагање писмених. **Кристина Петровић** и **Милица Сташковић**, девојке из предлађе клупе до зида, увек присутне и психички и физички и спремне за сваку помоћ. **Ана Јовић** и **Петар Блажић**, естетика и

Нешковић, мила и тиха девојка из задње клупе, од које често можете чути само „Нисам спремна“. **Никола Миљенић** и **Војислав Марковић** – један без другог ни у we). Воја је познат по својим дугим монолозима и викендом радо отвореном кафаном Код чика Воје. Никола, не тако речит као Воја, на сву срећу, стиже и до матуре, мада је то питање често ависло о концу. **Ирена Вилуе** и **Александра Смљанић** Цока, иако изгледају фино и наивно, заправо су праве опаснице. Цока вечито реална и хладна, а Ирена препуштена својим естетским доживљајима. **Мина Вуковић** и **Александра Кузмановић** – увек заједно, и у добру и у злу. Често их можете видети како једу, јер су за ове четири године нарасле бар по 10 кг).

Владислав Ђорђић Влаки, двометран из прве клупе, увек је спреман да нам отме ред за одговарање.

Немојте му замерити, ипак је то једна петница више у рубрици. Сви га много волимо, али **Мица Ђорђић** највише!) И на крају, интелектуални врх одељења је **Драган Ђурђевић** – Хини. За свако додатно објашњење или предавање претходних лекција задужен је он. Верујте нам, често то боље ради од професора. За коју годину, изумеће нешто ново, не сумњамо!

Чудни	Јединствени
Енергични	Екстремни
Типични	Духовити
Вредни	Агресивни
Радикални	Наларени
Талентовани	
Одлични	

емотивна круна нашег одељења све четири године. **Светлана Савић**, једина особа овог бројног скупа, која нам светла образ на пољу спорта.

Ђорђе Стојановић, француски макро на челу са својим „цишама“: **Милицом Ђорђић** – цупкалицом, **Тамаром Сијантом** – олуштеншијом, **Драганом Цветковић** – рибицом и **Маријом Прајковић** – моралом. Некада су били главни на слављу...а данас тамо харају клинке. **Јелена Гајић** Гаја, највећа легенда и свачија миљеница у одељењу. Гајо, за тебе свака похвала! **Тамара Јовић**, лепа и ретка црика у одељењу, коју у последње време час видите, час не видите, у зависности од времена.

Предраг Петровић – једини потенцијални вуковац међу нама. **Мија**

ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ – IV₄

Шта ћемо бити кад будемо

Александра Кошчић – Познатија као жена змија или Анаконда. Босанка из Мачве која тренутно живи у Шанцу. Воли хладнокрвне животиње, паранормалне појаве и једног Павла. Тренутно се бави трбушним плесом, а у младости је била каратисткиња (своје знање из те области је практично показала у другој години). Будући политичар.

Богдан Обадих Боћа – Бог за компјутере и осталу технику. Прешао је дуг пут од хелавог металца, кога смо се сви плашили, до билдера који се опушта уз „Тандрчак“. Скоп'о је многе ствари, али не и шта ће да упише. Незванично је ванбрачно дете Вина Дизела и даље заљубљен у Весну Савић из IV₃.

Дуња Грујић – Сви се слажу да је Блажена залутала међу нас смртнице. Неко с ким би сви желели да седе у клупи и једноставно најдивнија особа коју познајемо. Уписује ЕТФ.

Наташа Пивчић – Једини малолетни члан одељења. У последње време више је у Зрењанину него у Шанцу. Живи у симбиози са својим мобилним телефоном. Најпрепознатљивија је по својој фризури (то је њена природна фризура, а не њена „Шаума“). У слободно време бави се фотографијом. Још не зна шта ће да упише.

Марко Јеремич – Познат и као Спајдермен и човек са гвозденом јетром. У слободно време скаче са Београђанке. Воли реперке и зомбије. Власник најбољег тече на свету и пошто ускоро и сам постаје један, желимо му све најбоље. Будући геодета.

Јелена Кришћ Криша – Мало је фалшиво да јој, и поред свих болести које је преживела, главе дође извесни Ненад П. Будући физичар и надамо се, српски представник у Церну-у.

Санела Пуцлић – Препознатљива по великим минђушама. Бивши фолкориста. Вели вампире и „Токно хотел“. Сви смо срећни што је

одбројавање коначно завршено и наша Сани најзад пунолетна. Будући историчар.

Теодора Милићевић – Права девојка или Манастирка. Већ четири године чекамо да добије кеча, ког најављује после сваког контролног. У души рокер, али ипак, сваког викенда у „Бодеру“ дочекује зору уз киселу воду и најновије Грандове хитове. Будући фармашеут.

Милош Рајчић – Најновији члан заједнице IV₄. Кад није болестан, онда је на турниру. О њему не знамо много, осим да воли рукомет. Надамо се да ћемо се једног дана хвалити да смо, бар на кратко, имали у школу са репрезентативцем. Садашњи и будући рукометаш.

Слађана Илић – Народ каже: „Отров се пакује у малим бочицама“, али то не важи за нашу Слађу. Мала јесте, али је увек ведрa, насмејана и спремна на шалу, али и да одговори сваком ко је нервира. Најпознатија је по свом осмеку. Омиљена песма „Мала жена од велике слађа“.

Кристина Марковић – Кика. Девојка која поседује највеће „природне потенцијале“ у одељењу. Највише времена проводи се својом шмерком из клупе и најбољом другарицом, Маријом Ристановић. Гауша се насилно и све проблеме решава мирним путем. Други будући историчар.

Марија Ристановић – Једини женски примерак '89. годинца, који је стигао до четврте године. Дуго је волела Бола, а сада воли све нас. Коначно се организовала, па у школу долази мало наспаванија него пре. Трећи будући историчар.

Јована Марковић Јока – У њеном животу постоје само три муткарца – Немања, Милош и Данко (али он је мање важан). Бивша одбојкашица и љубитељ старог рока. Уписује дефектологију.

Немања Пантелић Пантелија – Најстарији и уједно најроманти-

чнији члан одељења (рођен на Дан заљубљених). Не воли загушљив ваздух учионице, па одморе проводи у дворишту. У слободно време практично проверава хемички процес дестилације...

Александар Станиславовић Станислав – Најјача девојка у нашем одељењу. Често намрштена и первозна, али ипак то неће признати, ми знамо да нас она све воли. Будући психолог.

Милош Станојчић – Дечко за ког је писана песма „Таки сам ти ја“. Један од представника Клења у гимназији. Највећи шмеркер у одељењу, у животу је примио само две „корие“ (ова задња му је прилично тешко пала). У слободно време се бави фолклором и глумом. Будући студент грађевине.

Слава Илић – Разредна. Она је наша Цаца, а ми смо њени шећери. Ове четири године се трудила да нас научи правим вредностима и да нам не оправда све часове јер... чашу меда јошт нико не попи, док не прочита „Браћу Карамазове“ ...је л' јасно ово?"

Милош Станојчић, IV₄
Немања Пантелић, IV₄

ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ – IV₅ НА КРИЛИМА МАШТЕ

Памтићемо само лепо

У историји људског друштва постоје многи догађаји, појединци и групе, који су променили свет и који ће бити запамћени. Ово није ништа од тога; ово је четврто пет Шабачке гимназије. Ова, мала али одабрана дружина, није учинила ништа револуционарно, али ће сигурно остати у срцима свих људи који су дошли у контакт с њом. Зашто – просудите само.

Пробудило сам се обливен хладноћом. Лежао сам на песку, док су ме хладни таласи заплускивали. Кренуо сам да потражим друге. Брзо смо се искупили, а срећом, сви смо преживели и нема повређених. Напаљено смо на Пацифику а стигли смо заслугом бродолома. Тачније – заслугом **Марка Дрмачковића**. Док се нисмо насукали, уживали смо у крстарењу које је он лично спонзорисао премијом добијеном играњем шанског лотоа. Иначе, Дрмача је страствени кљаткинар (уписао је Шабачку гимназију само зато што се преко пута налази спортека кљаткиња).

Кад смо мало дошли себи и прихватили новонасталу ситуацију, поделили смо задужења. На челу екипе која је градила колибу били су **Јована Петровић** (веома интелигентно биће) као архитекта и **Јанко Стојић** (наследник на далеко чувеног грађевинског инжењера). Јокиња је на песку пројектовала једно пространо здање маштовитог изгледа, док је Столе командовао малом војском радника. **Љубиша Качевић**, **Данило Дача Цветић** и (др) **Стефан Росић** чинили су срж физичке снаге одељења, а њихов задатак је био да обезбеде дрвну грађу, док је **Славко Гагић** Гаде скупљао дрва за потпалу. Дрвосечама се придружила **Бојана Алексић**, звана Боклџа, девојка велике снаге. Умела је жестоко да одговори на провокације. То је најбоље познато Јанку, који се мало траумирао, па болује од неког блажег облика хипохондрије. Стално увија руке и шаке у завоје, а

најчешће кад је информатика. У лов смо послали **Сенку Спасојевић** (користећи моћ свог легендарног гласа онесвеснивала је животиње веома лако) и **Дуњу Торбић** (Сенкина нераздвојна друга половина) да јој пружа подршку. При поласку, рекао сам им: „Ако се задесите у некој незгодној ситуацији, замислите шта би Амазонка радила.“ Тако смо звали **Ивану Илић**, због њене мржње према мушкарцима (а и удараца) и јаког инстинкта. Амазонка је давно отишла у велики град да постане професионални ловац на мушкарце. Са Сенком и Дуњом је послала њихова „трећа половина“ – **Наташа Павловић Наца**. Она је толико смирена да дивљој звери никад не би пало на памет да је жури (послали су је као мамца). Задатак прављења сигналне ватре поверен је **Николи Ђурићу II** **Немањи Вујановићу** **Васином**. Њих двојина имају доста искуства у деstrukцији имовине и материјалних ствари уопште, а сви смо се плашили да не запале целу шуму. **Или** **Говорчиновић**, професионални играч бадминтона, уједно и најбрже биће нашег одељења, кренула је у извиђање. **Предриг Ђурашковић Пеђиша** одмах је нашао једну погодну палму, легао, наслонно се и заспао. Али његова савест – **Мира**, пробудила га је. **Мирјана Мира Ракић** својим домаћим јелима пунила је стомаке радницима. **Никола Гладовић Цони** и **Милош Ковачевић Коча**, два генцијална ума, координирали су радове и стално вршили неке прорачуне. Остатак одељења, **Стефан Виторовић Шиника**, **Урош Ковачевић Терминатор**, **Драгутин Лукић Гута** и **Игор Филиповић** градили су колибу, по Јанковим инструкцијама.

Увече смо седели око ватре, на којој се пекао дивљи вепар, уловљен заслугом магичне тројке. Уживали смо у Игјејевој музици и „картону“ вињака који је неким чудом преживео. Присећали смо се **Прибе** и **Болета**, двојице кошаркаша који су отишли у велики град у потрагу за

славом. Сећали смо се и других људи који су неко време били део ове фантастичне дружине: **Јагон**, још један **Боле**, **Амазонка**, **Наука** и **Драгита**, позната естрална уметница. Јело се и пило у покушају да заборавимо вести које нам је **Ива** донела – налазимо се на пустом острву. Делнично смо и успели у томе, јер је пијанчење била једина ствар у којој нам нико није био раван, а и само у томе смо увек били сложни.

Буђење у јутро било је тешко али не превисше, зиједничка искуства су нас навикла на то. Некоме је било лакше, неком теже, али су сви имали главобољу, мучнину у стомаку и неверицу у очима. „Пусто острво!“ Сви су били убеђени да сањају, што је ипак било нетачно. Тако смо „блејали“ изгубљени у простору и времену, све док се није зачуо снажан, дубок звук сирене. Сви смо се ћутке гледали и нико није веровао. Све се то променило кад се сирена зачула по други пут. Сви су поскакали, осим **Пеђише**, који је чврсто спавао. Остало је још мало вињака, али довољно да брзо расипасемо ватру. Са брода су нас уочили и за неких пола сатабили смо у чамцу, упућени ка прекоокеанском чудовишту и даље пуни неверице.

Кад смо се вратили у Шабач, лепо су нас дочекали, наравно фразом: „Сунце вас спржило, опет сте направили неки зијан!“, толико пута изговореном од **Душана Јовановића**, човека који је успео да са нама издржи највише времена.

Мрзели су нас, и волели су нас, али нема везе, памтићемо само лепе тренутке, без обзира на све.

Посвећено одељењу четвртог петог, легендарној групи људских бића.

Драгутин Лукић, IV₅

ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ – IV₆

Непоновљиво и јединствено

Непоновљиво и јединствено IV₆ за ове четири године задавало је муке многим професорима и вероватно једно од ретких одељења које је због дисциплине мењало разредне старешине. У првој и другој години са нама се јуначки борила али није до краја издржала проф. **Мирјана Ђорђевић**, а у трећој и четвртој са нама је тешко и једва изашао на крај проф. **Верољуб Илић**.

Иван Мелић, Ива – Кершме, био би као Антонио Бандера, само да се мало мање тресе...

Павле Ђорђевић Паја – Микс (Мр) света 2010, већ је почео са жељама за мир у одељењу, а завршиће „дубокоумним“ за мир у свету.

Нанла Мехмедовић Нела – Како игра? Добро игра... Како пева? Боље игра. Како учи? Боље игра, дефинитивно.

Снежана Благојевић Снежана – Бистра је као планинска река, ал' је много плитка. Ај, како је лепа...

Деснот Милутиновић Тица – мрмврбр... Шта год то значило???

Бранислава Јанковић Бранка – Ма, она је риба на нивоу, нај студент Шабачке гимназије, светски путник, више је била по свету него код куће.

Катарина Лазич Каћа – Да је мало виша и даље би била ниска. Личи на тиле... тјипитјипију... иначе зла жена и има низак праг бола.

Филип Крстић Чичак – Највећи човек, од свих...

Срђан Николић Срџи – Фин, културан, васпитан... Зовемо га Брзи Гонзалес, ал' није Гонзалес, а није ни брз.

Милош Павловић – Ко је рекао да је ходање моторна радња? Мало му гали руке–ноге–мозак координирања, ал' је добар певач (зна понешто и да отпева).

Јелена Гајић – Имамо две Гајићке, једна у школи (ту не волимо многа), друга ван школе (с том нијемо), та је нормална.

Јелена Живановић Жики, Живана – Ђерина свастика, кад нема напад, онда је ОК, кад не зна ништа, онда је то 4 – 5. Хоби: мучи Црног...

Немања Ворковић Наука – Богом дава наука без науке... Рекао је да га били ниспе пита чему написати. Ма, он је, бре, епа – Мена, повукао се у пећину да преспава зиму.

Арсеније Петровић Арса – Most wanted, ако га је неко видео нека јави на 92.

Марко Максимовић Макса – Добар дечко, савестан ученик, спортиста, Пије лекове!

Владимир Матић Ракијаш – Ђак генерације (нада се), спрема скипу за ракијалу у Праванима (Матић, Ђеранић, Наука, Смиљанић, Арсеније), као, може да уради wind mill...

Михаило Ђеранић Ђера – You'll never walk alone... испирање у другој

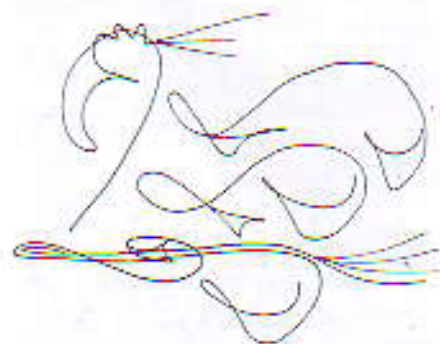
години, после тога – провала алкохола 'Цман га дели са Данишом (оу, пркла!). Воли школу, јер често се деси да после неког пунолетства спава у школи (на клупи), али није никакав ђак... Ју, проишје!

Иван Смиљанић 'Цман – Господин „много сам нервозан“, често не зна где је граница. Са свима се свађа, зато га и волимо (Паја посебно). Не прича са људима на нивоу, мисли да ће бити филозоф, ха!

Никола Јовановић Црни Воу – Много је пр'о з главом. Улицује се и Богу оцу, мајку би продао за грејпфрут, талентован је за глуму, живирање и глупости (слуша гау музику)...

Ђорђе Видаковић Ђоле – Ђоку не треба дирати, никако. Мало је грлат, експлозиван. Шири даље... судбина ме на пут шаље.

Ово је било укратко само једно у низу одељења Шабачке гимназије. Надамо се да ће нас се неки сећати баш још коју годину а ми ћемо се већ добро сећати још дуго, дуго, јер ипак смо ту научили да успешно „досимо свој крст уздуж и попречно“.

ШКОЛА СУ УЧЕНИЦИ - IV₇

Одељење за памћење

Слађана Бурсаћ – Замало да је задеси иста судбина као нашег бившег и надалеко чувеног гимназијалца Јелића, који је, осим по паметовању, био познат и по трошењу школске струје. Наиме, Слађа се бавила противна-контним умножавањем дискова разне садржине. Кад је била наомак кривичног гоњења, азил јој је пружио хаверска подземна компанија, у народу позната као Наринџ Бурсаћ. Касније је имала своје фирме, била је пословна жена и узор генерацијама младих, похрулих девојака. Зли језици су је називали криминалцем и издајницом, али она је поред свега била српска мајка.

Марија Докић – Након одређеног периода постала је пунолетна и преметнула се у белосветску лепотицу. Обрвине – морске пијавице, зуби – два нила бисера итд. Њена лепота је засенила богату природу родног Слепчевића. Док је лежала у мекој травици, ветар јој је мрсио русе косе и шумовите шиске. Ту се нађе чувени рашко-влашки бегунац, који је поклекао пред њеном лепотом. Наиме, он се крпо у пропланцима велелепне, нетакнуте природе поноситог Слепчевића, али кад је угледао М. Д. помисли: „Марија ли је, сунце ли је?“ Искочи из заседе и поче рецитовати: „Очију твојих да није, прелепа је, боже, лепа је ко икона!“ Пала је к’о покошени. Одјахали су заједно у дутом ка залазећем сунцу, јахали су све до подножја Проклетија. Ту су пландовали и отворили чувени клуб „Од избора два путаћа“. Где су се радо веселили виђенији брђани и будући рашко-влашки бегуници, уз најновију врсту музике Хаџус.

Тања и Љубица – Сјајске близнакиње, од мајке Гарнијер и оца Еурокрема, уз Мићин благослов отвориле чувену кафану „Сложни браћа (под стресом)“, где су се презентале судбине чланова некада чувеног одељења IV₇ и радо пуштале песма „Нас два брата родно нас тата“ и замишљајући певала непревазиђену „Јагодице, јагодица у зеленој трави, јоој...“

Наташа Јеласавић – Баталница школу, постала позната певачица, која је каријеру започела у „Од избора два путаћа“. Она је у кафани „Сложни браћа“ упознала свог, сад већ покојног изабраница ерца, Зверка Ражићковића. Људи су тврдили да мајка није могла да изроди већег криминалца, али Наца се клела да је то лаж, да је он ратни херој и у то име му изродила фудбалски тим. Имала је два љубимца,

мезимца, који су издржавали мајку од поштеног посла. Први је познат под називом Бели, по белтини своје робе, шардон, чистоте посла, други је црни, свештеник, у чијем се власништву случајно нашла јавна кућа али он то није знао... Далеко од тога, чак није био ни обавештен.

Марија Мишић – И Бог створио кафанску певачицу, забављала је госте надалеко чувене кафане „Сложни браћа“, плуила више стасом него гласом. Заједно са колегицама Миром и Наном основала бенд „Коло српских сестара“. Кад оне запевашу чувену песму „кафана је моја судбина“, флаше и чаше лете на све стране. Дерваци трају данима.

Ирена Југовић – Водила Grand Show, где је упознала Шинковића, који јој је дословце поклонио куле и градове, али она му је ипак певала „Дабарце све те твоје ларе, кућа бела већа од хотела“. И варала га срећно до краја живота... његовог.

Тијана Мојић – Спознала је своју праву природу, постала је дивља и разуздана. Кафане су биле и њена судбина, а хоби подметање бомби. Дизала је у ваздух све што она сама својом крвком појавом и снагом није могла да дигне. Снимила је хит „Ја сам експлозива, кажу да сам мрак, као физичка дива, Вантеров потомак“.

Катарина Марковић – Није више могла да издржи без експлозивне Тијане, па је кренула за њом. Жеља је била толико јака да није стигла до аутобуске станице, кренула је пешке. Кад је стигла на пола пута, сукобљила се са домаћим шверцерицама од који је, у стилу „без по муке, иде нам од руке“ заплењила сав љепи накит и заподенула нови бизнис – аксесорија.

Татјана Јовановић – Удала се за свог дугогодишњег деџа, Пјетера. Он је открио шесту димензију, коју су, додуше, само њих двоје видели. Обоје су се касније придружиле словеначкој тајној агенцији и извели срећно до краја радног века када су одлучили да посете мајку Србију и дају свој скромни допринос „Сложној браћи“.

Александра Савић – Завршила десет факултета, али је после тих десет завршила у једанаестом, мајком свих факултета, рашко-влашском трибуналу, због геноцида над мравима латинског порекла. По народном предању, пак, неспутаном ситом Слађиних молитви успела је стићи и утећи, и скривати се у манастиру који је, успут-

будирчено, Слађина задужбина.

Слађана Јовановић – Такође је завршила исти број факултета, не желећи да се одваја од Алексе, кад је Алексе завршила у трибуналу. Слађа се замонашила и сада сваки дан проводи-ла молећи се за спасење Александрине душе. Зарадила је огромно богатство долажући индulgенције у „Сложној браћи“, које је оставила ванбрачној деци. По смрти је проглашена за св. Великогученицу Слађану.

Мирјана Мирчић – Велику је пометњу Мирчићева изазвала кад се у жутој штампани појавила вест о потенцијалној отац-швер вези између горепоменутог и Митра Мирчића. Мирчићеву, пак, није било могуће спречити у намери да загосподари Мтровим пропланцима и позамашним буђеларом. Код сјајских близнакиња водила је да потише неку уа песму „Не може ми нико ништа“.

Ирена Рудеж – Већински власник државе, овог пројекта итд. Кројач по струци, леби додељује следећу судбину:

Након година и година узалудовања, запослила се у рашко-влашском трибуналу као чистачица, где је изучила занат и постала званични бранилац Којислава Шмекера. Ослободивши га, вратили су се у мајку Србију срећно и поносно. И тако су они завладали, успевши да помире неслужбе Хазаре. Убрзо затим крунисани су у Светогавском храму. Крунисао их је чувени шибачки поп Која, који је уједно и поносити власник овог објекта, после смрти су проглашени за свете, што због свог завидног броја индulgенција, што због тога што су тиме обезбедили Слађантну децу.

Дарија Нинаковић – Завршила високе школе. Ирена ју је упознала са гаријетом из реда шмекерџица, с којом је живела срећно и дуговечно. Но, то је ипак није спречило да у чувеном суду за ратне злочине добије место пензионисане Карле дел Понте. Дарија је радо прихватила ову понуду, опростивши се од Понтеове уз песму „Брину, брину сузе с лица“.

Драгица Марковић – Њојзи хвала.

Лиција Јанковић – И њојзи хвала.

Ирена Рудеж, IV₇
Татјана Пајић, IV₇
Татјана Јовановић, IV₇

КАКО РАДЕ И ЖИВЕ ДАНЦИ

Има нешто у држави Данској

Срећа се данас сувише уздује за неки географски појам и политички систем. Међутим, срећа не живи на идиличном тронском острву бесконачних плажа, где безбрижни грађани лежијају пића у лекаљкама. Званично најсрећнији народ на планети су Дани, становници северне земље, у којој је лето без сунна, порези високи до неба, и где је друштво вођено народном. „Не мисли да си нешто посебно, nisi бољи од осталих“ и где већ у девет у напуштеним улицама певачи свесно чекају да пређу на зелено. Са жељом да пробам ту „срећу“ пријавио сам се на конкурсе „Упознај Европу у Данској“. Од хиљаду и двеста кандидата нашао сам се у шездесет најбољих, који су захваљујући донацији Министарства спољних послова Краљевине Данске добили седмодневно путовање у Копенхаген.

У Копенхаген смо слетели увече и отишли право у хотел. Пошто нисмо имали вечеру, организатори су нас послужили сандвичима. Све што је било унутра било је без укуса или јако чудног укуса па сам у Данској сандвиче избегавао. Традиционална данска храна је одлична, али за нас доста необична јер је скоро свако јело у неком слатком или воћном сосу. Како је један од пиљева овог путовања било упознавање других култура и стицање нових искустава наши домаћини су нас једно вече одвели у вијетнамски ресторан. Али мирис чорбе од шкампа и бимбуса отказао је резервацију за следеће вече. Организатори су се потрудили и пронашли турски ресторан где смо уживали у нама познатим јелима.

Програм је био такав да смо имали разне активности од јутра до вечери, па је устајање у седам пре свитања било уобичајено. Већ у четири поподне био би мркли мрак. Зато сам полако почео да губим осећај за време, да забрављам да ли се нешто десило јуче или је то било данас.

Први дан је био намењен упознавању дивног Копенхагена. Испресан каналима, подељена на мешавину Венеције и Прага. Кућице од црвене фасадне цигле дају Копенхагену бајковити изглед. Па као да је све то још некако добро изрибао детергентом, најживо средно сваку фасаду, ушњакао и намирисао. Мислим да у „фотошопу“ слика једног грала не би

могла тако савршено да се дотера као што су Дани учинили у стварности. После разгледања знаменитости Копенхагена, крећемо уз обалу ка северу. Стално нас са лево стране прате беле кућине, а десно у даљини као ивица између мрког мора и оловног неба гледа се шведско копно. Стижемо у градић Хелсинор, где се налази замак Кронборг. По Шекспировој трагедији и древној легенди у њему је боравио краљевић Хамлет, али је то историјски немогуће. Како је Хелсинор био једино данско место за које је Шекспир знао, ето, нашао се у чувеној драми. Овде хладан ветар дува тако јако да вас подишши језа, па можда и није случајност што је баш ово место изабрано за радњу Хамлета.

Највећи утисак током седмодневног боравка у Данској била је посета гимназији у Роскилдеу. Били смо изненађени превише „опуштеном“ атмосфером на часу. Формално је забрањено, али већина професора дозвољава ученицима да једу, пију и причају, па чак да се изују и подигну ноге на столицу. Како скоро сваки ученик са собом у школу доноси лантон, који користи уместо свезака за „звртање“ белешки, они незаинтересовани могу током часа да играју видео игре и шаљу мејлове. Изостанке не морају да прављају, дневника уопште нема. Час траје целих сат времена, али у школи никад не звони за почетак и крај часа и кашњење је опрштено. Млади Дани изгледа лако одолевају искушењима, јер нема ни трага од побуњничко-анархистичких идеја и све тече у мирољубивом уживању широке слободе. Начин рада у школи је потпуно другачији него у некој српској гимназији. Професор обично предаје не више од првих пола сата часа, а остатак времена ученици самостално или у групама решавају одређене задатке, истражују, дискутују. Улога професора као предавача је мања него у Србији и потенцира се на што је могуће више активног учешћа ученика у настави. Похађање гимназије у Данској траје три године. После основног програма који траје пола године, ученици бирају на ком ће, од три нивоа А, Б или Ц, похађати одређени предмет и прецизно се усмерити ка будућем занимању. Класичног оцењивања у Данској нема, најважнији су тестови који се раде с времена на

време а између, највише што можеш да добијеш, је описна оцена – плус.

Први пут сам био у једном парламенту, Дански парламент, Фолкетинг, налази се у палати Кристијансборгу смештеној на Слоцхолмену, острву окруженом каналима. Палату је два пута гутао пожар па је мењала изглед кроз векове а последњи пут је реновирана у необарокном стилу. Тежина и чврстоћа грађевине треба да истакну њен значај као политичког центра моћи. Због тога се водило рачуна и о што раскошницем ентеријеру. После не баш интересантних презентација о политичком систему Данске, требало је да присуствујемо скупуштинском заседању. Аналогно нашем схватању појма „седница скупуштине“ можда очекујете како ће се двеста људи викишиког темперамента упорно препирати сатима, али није тако. Када смо ушли у салу у којој је седело десетак посланика, Дански посланици не морају да буду у сали током целе седнице, већина заседање прати из својих канцеларија па и од куће а у салу долазе само на гласање или ако треба да говоре. Зато нам је било јако тешко да данским посланицима објаснимо шта је то олструкција парламента и јављање по Пословнику.

Окружен суздржаним и строгим облакерима, који га хладно са висине посматрају, у центру града је Тиволи. Овај историјски забавни парк је дански туристичка атракција број један милтене од дана када је отворен пре више од сто шездесет година. На први поглед, они који очекују нешто у стилу Дизниленда питаће се око чега се диже толика прашина, али Тиволи има јединствену атмосферу и нико не може порећи његов невин, старомодан шарм, нарочито кад падне мрак, и осветле у свој раскоши свог осветљења.

Иако је седам дана мало да стекнете неки већи утисак о једној земљи, после једне недеље у Данској она ће вам се учинити као савршено место за живот. И заиста, бићете уверени да су Дани најсрећнији народ на свету.

Душан Јаковљевић, III

У ЗДРАВОМ ТЕЛУ ЗДРАВ ДУХ

КАКО ИЗБЕЋИ ДЕФОРМАЦИЈЕ

Корективно вежбање

Међу најбољим спортистима Шапца

Поред медаља на првенствима државе, Европе и света, Јована Степановић, одлична ученица на Филолошком смеру Шабачке гимназије, на четвртм месту најбољих младих спортиста Шапца

Петнаестогодишњу Јовану Степановић, одличну ученицу филолошког смера Шабачке гимназије, од раног детињства привлачиле су борилачке вештине, посебно теквондо. Почела је да тренира са осам година. Поред још тридесет младих, тренира у Теквондо клубу „Winner club“, пет пута недељно, а у такмичарској сезони и до осам пута.

Највећи успеси су јој: златна медаља на незваничном првенству света за пионире, неколико златних медаља на првенствима државе, сребрна медаља на Отвореном првенству Холандије, бронзана медаља на Играма југоисточне Европе и пето место на Јуниорском првенству света. Ове године, Јована је на четвртм месту најбољих младих спортиста Шапца.

Поред свих обавеза на спортском пољу, Јована је одличан ђак, а највећа подршка су јој родитељи и тренер Ненад Срећковић.

Најмање једна трећина деце и младих има проблем са лошим држањем тела, који је везан са деформацијама кичменог стуба, ногу и са равним стопалима.

Главни узроци су недовољно кретање, много времена проведеног за компјутером и телевизором, лоша исхрана. У периоду пубертета, услед наглог раста и развоја, који су праћени недовољном снагом леђних мишића, долази до телесних деформитета, који се манифестују неправилним држањем тела, што недовољно утиче на унутрашње органе, њихов положај и нормално функционисање.

Корективним вежбањем делујемо превентивно на правилно држање тела, а можемо утицати на смањење и побољшање насталих постуралних поремећаја.

Јако је битна дијагностика у детекцији неправилног држања. Ученици недовољно иду на систематске прегледе на којима се утврђује опште здравствено стање. Уколико се евидентира неправилно држање тела, час физичког васпитања је место и време на којем се уз редовне и планске активности могу радити корективне вежбе. Са вежбањем треба почети што раније, пре потпуног развоја коштаноглобног система.

Битна је и лична иницијатива ученика и родитеља, који не треба да крију ове проблеме, већ да у сарадњи са надлежним здравственим службама и професорима физичког васпитања, на часовима физичког васпитања корективним вежбама побољшају свој здравствени статус.

Момир Ђорђевић, проф.

БИСЕРИ СА ЧАСОВА

• Народна песма није могла да уђе у црквену.

Ш5

Јелена: Ајој, Боже, Боже!
Михаило: Молим!

Професор: Дено, који је данас датум?

Ш5: 22. септембар!

Професор: И, шта је данас?

Ш5: Тачно месец дана до екскурзије.
Професор: Дено, данас почиње јесен.

Ш3

• Планете су Сунце, Меркур, Венера...

• Мува припада породици паукова.

• Ја мислим да птице не лису.

• Осушен је на доживотну робију или неку мало дужу.

ГЕОГРАФСКЕ СТРАНЕ – ЗЕМЉОТРЕСИ

Јаки земљотреси у 2008. години

3. фебруар 2008. Конго и Руанда

У земљотресу јачине 5 степени Рихтерове скале који је погодио југ Руанде и суседну Демократску Републику Конго. Било је најмање 30 људи погинуло, а око 350 озбиљно повређено.

14. фебруар 2008. Грчка

Земљотрес јачине од 6,5 до 6,7 степени по Рихтеру погодио је југ Грчке. Трајао је око 15 секунди, а прострљао се од југа Пелопонеза до Атине.

ББЦ је преносио да се подрхтавање тла осетило чак у Каиру, у Египту.

13. мај 2008. Кина, Сечуан

У снажном земљотресу јачине 7,8 степени Рихтерове скале, који је потресао кинеску провинцију Сечуан, погинуло је, према проценама најмање 10.000 људи у целој Кини, док је скоро 900 ученика у школи „Фујуан“, у граду Дуђиананг, близу епицентра на југозападу провинције, живо затрпано под рушевинама школе и судбина већине је била неизвесна.

У овом потресу срушено је 80 одсто зграда у селу Бенгуан, у провинцији Сечуан. Осетио се чак и у Тајвану и Хонгконгу, али и на Тајланду, у Пакистану и Вијетнаму. Главни удар је забележен око 100 километара северозападно од главног града Сечуана Ченгду.

29. мај 2008. Исланд

Земљотрес, јачине 6,1 степени Рихтерове скале, погодио је јужни део Исланда. Потрес је изазвао бројна оштећења на кућама, али према извештају није било мртвих ни повређених. Епицентар земљотреса налазио се 10 километара испод површине, недалеко града Селфоса, односно 50 километара југоисточно од престонице Исланда – Рејкјавика, где се такође осетило подрхтавање тла.

„У геолошком смислу, Исланд је земља земљотреса, вулкана и гејзера. Земљотреси су чести, али не и разорни“, објашњава професор Енарсон.

1. јун 2008. Филипини

Земљотрес јачине 6,3 степена Рихтерове скале, погодио је северни део Филипина, а имао је епицентар у мору, око 85 километара југозападно од града Баско, у провинцији Батан.

Осетио се у Тајвану, провинцији Батан, долини Катајан и провинцији Илокос.

25. август 2008. Јава и Суматра

Снажан земљотрес магнитуде 6,6 по Рихтеру погодио је делове индонезанских острва Јава и Суматра. Епицентар потреса био је на дубини од 20 километара под морем, око 630 километара југозападно од Џакарте.

Индонезија лежи унутар такозваног „Панифичког затрпеног прстена“, за који је, због сударања континенталних плоча, карактеристична честа сеизмичка и вулканска активност.

17. октобар 2008. Мексико, Чиаласа

Снажан земљотрес од 6,5 степени Рихтера погодио је јужни део Мексика, државу Чиаласа. Епицентар земљотреса био је око 20 километара од града Сучијате, на граници са Гватемалом.

Осетио се и у престоници Гватемале која је око 200 километара од епицентра.

22. новембар 2008. Суматра

Снажни подземни земљотрес јачине 6,7 степени погодио је индонезанско острво Суматру. Епицентар био на

дубини од 23 километара, 124 км југозападно од Бенгулуа.

Земљотрес исте јачине се осетио и на француској прекоморској територији Нова Каледонија, око 3.000 километара источно од Суматре.

Последњи земљотреси забележени 2008. године су:

7. децембар 2008. Иран

У земљотресу јачине 5,6 степени по Рихтеру који је погодио острво код јужне обале Ирана повређено је пет особа и оштећене су куће. Потрес је погодио област око града Даргахана на острву Кем.

Земљотрес исте јачине погодио је зону Бајкалског језера. Епицентар потреса је био јужно од острва Олкон.

8. децембар 2008. Тајван

Снажан земљотрес јачине шест степени Рихтерове скале погодио је Тајван. Епицентар земљотреса, налазио се на 59 километара источно од Хуалијена на источној обали, на дубини од 12 километара.

Према проценама, најјачи земљотреси 2008. године били су у области Кине, а најслабији у Ирану.

У Србији није било запажених, јачих земљотреса, али је 18. јуна 2008. забележен низ благих земљотреса у Босни и Херцеговини.

Интензитети земљотреса су били два, четири и пет степени Меркалтијеве скале и осетили су их становници ширег подручја Ливна. Према подацима, није било штете.

Затим су регистровани и земљотреси у близини Тузле и Јабланице, јачине два, три и четири степена Меркалтијеве скале.

Географски кутак
Зорана Ђокић
Јована Петровић

АКЦИЈА КОЈУ БИ ТРЕБАЛО ПОДРЖАТИ

Како до оптималних резултата

Шабачка гимназија је у другом полугодшту претходне школске године покренула акцију да се за део ученичког састава, који се у свом слободном времену и ван школе бави спортским, културно-уметничким и другим активностима, у оквирима реалних могућности школе, пронађу решења за остваривање оптималних резултата

Жеље, потребе, могућности. Њихова реалност и усклађеност, фактори утицаја на коначне исходе у односу на постављене циљеве.

Мало је одраслих људи који, и при крају свог радног века, могу да констатују да су успешно остварили циљеве које су себи поставили полазећи од сопствених жеља, потреба и реалних могућности.

Шта се може очекивати од ученика средњих школа – адолесцената, који више нису деца, али нису још ни одрасле особе. Превластито су незрелост детињства (и то свака јединка на свој начин и у свом конкретном периоду одрастања), али још увек нису остварили изазове и могућности одраслог доба.

Колико јуче били су деца која размисљају у терминима садашњости, а већ данас временска димензија им се проширује, и то у мери која обухвата и блиску и далеку будућност. Адолесенти постижу збогу њиховог будућношћу, почињу да планирају и предвиђају, што треба да допринесе њиховом укључивању у улоге одраслих и преузимању одговорности које произилазе из тих улога. Они показују од оног што је могуће, и то онда проверавају упоређујући са претходним искуством, или са подацима које имају у свом окружењу.

Прави се квалитативан скок у интелектуалном развоју – прелазак са конкретних на формалне операције. Формално мишљење полази од оног што је могуће, да би се стигло до онога што стварно јесте.

Могу ли то они сами успешно да ураде?

Да ли је породица једини довољно квалификован и обавезан фактор утицаја у овом случају?

Како младима помоћи у нечему што је значајан део живота адолесцената, а зове се бављење спортским, културно-уметничким и другим активностима у њиховом слободном времену и ван школе, и каква би улога школе могла да буде у свему томе?

Да ли уопште постоји обавеза школе да се бави тим проблемима?

Аргументе за потврду одговор на ово питање није тешко наћи, али је значајно да он почива на jakim формално правним основама.

У Конвенцији о правима детета, која је усвојена под окриљем Уједињених нација, и ратификована од стране наше земље 1991. године (чиме

је држава прузела обавезу да то угради у своје законодавство и обезбеди поштовање свих права детета садржаних у Конвенцији), довољно је обратити пажњу на чланове 29 (Циљеви образовања) и 31 (Слободно време, рекреација и културне активности), у којима се каже да ће образовање „имати за циљ развој дететове личности, талената и менталних и физичких способности до њихових крајњих могућности“, и да дете „има право на одмор, игру, слободно време и учешће у културним и уметничким активностима“.

Доказ да је држава озбиљно схватила своју обавезу може се наћи у актуелном системском закону (Закон о основама система образовања и васпитања), где се у „Циљевима и задацима образовања и васпитања“ (чл. 3) налази записано „поштовање права деце, људских и грађанских права и основних слобода, и развијање способности за живот у демократски уређеном друштву“.

Полазећи управо од тих циљева и задатака, уз наглашену обавезу оспособљавања ученика „за самостално и одговорно доношење одлука које се односе на сопствени развој и будући живот“ (став 4 поменутог члана), Шабачка гимназија је у другом полугодшту претходне школске године покренула акцију да се за део ученичког састава, који се у свом слободном времену и ван школе бави спортским, културно-уметничким и другим активностима, у оквирима реалних могућности школе, пронађу решења за остваривање оптималних резултата и у примарним обавезама (учење), и у осталим активностима.

При томе је, као полазна основа, утврђено да се на овом послу са подједнаким ангажовањем морају, поред школе, наћи и породица, и све оне институције у оквиру којих ученици Гимназије реализују своје активности.

Шта је до сада урађено?

Установљено је (иако нису искористиле све могућности за максимално информисање ученика) да у Шабачкој гимназији постоји 66 ученика који се, као чланови клубова или неких других институција, баве неком активношћу која подразумева професионалне обавезе (редовни тренинзи, проба, такмичења, наступи и сл.), што чини скоро 10% од укупног броја ученика. Претпоставка је да је стварни обухват већи око 15%.

Потребно је напоменути да је 8 ученика пријавило своје ангажовање у две активности, које, скоро по правили, нису комплементарне.

Утврђене су и груписане следеће активности: 1. Фолклор, плес, глума, хор, музика (19 ученика), 2. Страни језици (2), 3. Борбачки спортови (теквондо, карате, тху-џицу – укупно 11 ученика), 4. Тенис, стони тенис, бадминтон (7), 5. Стрелчарство, шах, кајак, пливање, суђење (6), 6. Кошарка (13), 7. Одбојка (5), 8. Рукомет (5), Фудбал (3).

Евидентирали су сви клубови и институције чији су чланови ови ученици, утврђена одговорна лица, подаци о такмичарским нивоима, селекцијама.

За сваког ученика, а затим и на нивоу наведених група активности, добијени су подаци о укупном просечном недељном ангажовању, статусу у клубу (институцији), броју наступа у сезони, путовања ван места становања, постојање и трајање посебних припрема, оптерећење породичног буџета због бављења конкретном активношћу, постављени индивидуални циљеви као резултат упражњавања те активности, највећи проблеми који су до сада били присутни, каква би помоћ од стране школе за њих била најзначајнија, мишљење о могућим стварним ефектима ове акције школе–породице–клубова, као и спремност ученика да прихвати свој део обавеза и одговорности.

Наравно, за сваког ученика регистрован је успех на крају првог полугодшта.

Шта предстоји?

Разматрање информације и доношење конкретних одлука на нивоу Наставничког већа, реализација састанка са родитељима ученика и представницима клубова и институција, контакти са СО Шабач, Министарством омладине и спорта и Министарством просвете.

Након поменутог састанка, у случају позитивног исхода, следи континуирано праћење ефеката и стално унапређивање ове акције.

Паралелно са свим дејаванима биће обезбеђено стално информисање, и то од нивоа школе, преко локалне заједнице, па до републичког нивоа.

Овај текст у Гимназијском гласнику је први корак.

Мр Божадар Топаловић, педагог

СУДОКУ – ВИШЕ ОД ИГРЕ

Закорачите радосно у свет решавача судоку слагалице

Синиша Мозетић: Научите судоку, Шабачка гимназија, 2008, компјутерска обрада текста – Владимир Радосављевић

Синиша Мозетић, професор математике у нашој школи, у свом ауторском слову пише да овом књигом жели и покушава да помогне читаоцу „да упозна, заволи и научи једну нову игру, открије њене тајне, осети лепоте и доживи радост победе“. Књигу, која осим судоку лекција, садржи необичан и креативан уводни и завршни део, као и мноштво афористичких мисли као подстицаја у сазнавању новог, али и спознавања себе, свесрдно препоручујемо вашој читалачкој пажњи.

Аутор књиге овим написом уводи читаоце Гимназијског гласника у свет судоку слагалица.

Први Судоку направио је Хауард Гарис, 74-годишњи архитекта у пензији и објавио га 1979. године. Био је илеписан Латинским квадратом, проналаском великог швајцарског математичара Леонарда Еулера (1707–1783). Судоку је штампан под називом Number Place. Игра је доби-

ла коначно име по јапанском *Sudōku wa dokushin ni kagiru*, што је скраћено на Судоку.

Од 1986. године уведено је правило да задатих бројева не сме бити више од 32 и да слагалица мора бити симетрична. За оне који се плаше да ће једнога дана све Судоку слагалице бити решене, одговор је да јединствених Судоку слагалица величине 9×9 има више од $6,5 \cdot 10^9$. То је сасвим довољно да се њима бавимо још дуго.

Постоје многи часописи посвећени искључиво овој игри. Измишљен је Самурај Судоку (пет слагалица које се делимично преклапају чине једну велику слагалицу). Постоји и тродимензионална верзија која подсећа на Рубикову коцку.

Детињство и игра

Понекад размишљања и питања своје деце, у немоћи да их до краја разумемо и на њих дамо тачан од-

говор, проглашавамо детињастим. Уместо правог одговора, детету кажемо – или боље и играј се, док можеш. Овим последњим изражавамо схватање да деца треба да се играју, уместо да мудрују и постављају нека чудна питања. Детињастих питања Ајнштајн се није одрекао до краја живота. У својој четрнаестој години, размишљао је шта ће се десити ако покуша да достигне светлосни зрак. Тражећи упорно одговоре на то и слична, несташна питања, дошао је до својих највећих открића.

Што се тиче игре и доба у којем се човек игра, наведимо да је човек, без облира на године: *Homo sapiens* (мудрац), *Homo faber* (стваралац) и *Homo ludens* (играч).

Како је човек истовремено и мудрац и стваралац и играч, јасно је да у игри има и мудрости и стваралаштва, а у стваралаштву и мудрости и игре. Можда је једну од најоригиналнијих дефиниција игре дао Марк Твен у свом познатом роману „Том Сојер“. Твен поручује:

„Work consists of whatever a body is obliged to do, and play consists of whatever a body is not obliged to do.“ (Рад је све оно на шта си приморан, а игра све оно на шта nisi).

У ширем смислу речи, цео живот је игра, односно сплет игара. И тражење одговора на сва она необична, али права питања, постављена у детињству. Човек, овај прави, увек остаје дете и никад не престаје да се игра.

Зашто судоку?

На питање – Има ли какве користи од убацивања лопте у кош? Моји саговорници, ђаци, обично кажу – Има, нарочито ако си играч НБА лиге. Дакле, треба прво развојити аматеризам од професионализма. Можда ће у будућности професионални решаваачи судоку слагалица зарађивати значајне суме новца, победама на турнирима и светским

Београд – камером и компјутером

СУДОКУ – ВИШЕ ОД ИГРЕ

првенствима. До појаве Бобија Фишера зараде у шаху су биле безначајне, а онда је он, само за учешће на турниру, тражио суме новца од којих се свима вртело у глави. И добио их је. Али не могу сви бити победници турнира и прваци света. Када дођемо до тог, аматерског бављења кошарком, ђаци обично одговоре – Користи нема, али се кошарком бавимо из задовољства. Први део одговора је нетачан. Кошарка је физичка активност чијим бављењем повећавамо физичке диспозиције организма, што је и те како корисно. Како за екипу која је победила са „пола кош“, тако и за екипу која је изгубила са „пола кош“. Задовољство наравно није спорно.

Судуку је, слично, ментална активност чијим бављењем повећавамо своје менталне диспозиције. Он нас учи стрпљењу, упорности, систематичности. Побољшава нашу концентрацију, памћење, маштовитост и креативност. Задовољство, поново, није спорно.

Урадићемо следећи задатак:

Попунити судуку слагалицу на слици бр. 36, користећи елементарне технике попуњавања, тог методу и методу везаних бројева.

Slika br.36

1		2					3	9
							1 8	8
6				9				7
	1	4			5			6
9 5		6				3 8		5
	6			3 7				4
		6					9	3
4 9								2
2		8						1
a	b	c	d	e	f	g	h	i

Могући редослед попуњавања поља је:

b1, b3, g9, b8, g2, g3, g1, a2, c1, a8, a4, d1, g5, g7, e8, c5, a6, a3, c3, b7, b9, h7, користећи елементарне технике попуњавања.

Дошли смо до ситуације на слици бр. 36а.

Настављамо користећи методу везаних бројева (на слици бр. 36б).

Slika br.36a

1 7			2		9		3	9
5 9 2					1 8			8
6 3				9	2 7			7
3	1	4			5			6
9 5 7		6			4 3 8			5
4	6			3 7				4
7 1 3	6				8	9		3
8 4 9					6			2
2 6 5	9 8				3	7		1
a	b	c	d	e	f	g	h	i

Бројеви један и два су везани за поља d5 и f5, па у пољу d4 нису ни један ни два. Тако су у d4 једини тренутно могући бројеви, бројеви пет и осам. У пољу d9, су такође једини тренутно могући бројеви, бројеви пет и осам. Значи бројеви пет и осам су везани за поља d4 и d9.

Slika br.36b

1 7			2		9		3	9
5 9 2					1 8			8
6 3				9	2 7			7
3	1	4			5			6
9 5 7		6			4 3 8			5
4	6			3 7				4
7 1 3	6				8	9		3
8 4 9					6			2
2 6 5	9 8				3	7		1
a	b	c	d	e	f	g	h	i

Користећи то, можемо наставити са попуњавањем поља. Могући редослед попуњавања је: d7, e7, d5, f5, e2, e8, e6, e4, d2, d8, f1, h1, e9, e7, e3, f2, f3, h3, i7, h2, i2, i8, f8, i6, i4, h4, h6, h9, h6, f6, f9, d9, d4, b4. Коначно слагалица изгледа као на слици бр. 36 с.

Настављамо користећи методу везаних бројева (на слици број 36 б).

Бројеви један и два су везани за поља b5 и f5, па у пољу d4 нису ни један ни два. Тако су d4 једини тренутно могући бројеви пет и осам. У пољу d9 су такође једини тренутно

могући бројеви, бројеви пет и осам. Значи, бројеви пет и осам су везани за поља d4 и d9.

Користећи то, можемо наставити са попуњавањем поља. Могући редослед попуњавања је: d4, e7, d5, f5, e2, e8, e6, e4, d2, d8, f1, h1, e9, e9, e3, f2, f3, h3, i7, h2, i2, i8, f8, i6, i4, h4, h6, h9, b6, f6, f9, d9, d4, b4. Коначно, слагалица изгледа као на слици број 36 с.

Slika br.36c

1 7 4	8 2 5	9 6 3	9					
5 9 2	7 3 6	1 8 4	8					
6 3 8	1 4 9	2 7 5	7					
3 2 1	4 7 8	5 9 6	6					
9 5 7	2 6 1	4 3 8	5					
4 8 6	5 9 3	7 2 1	4					
7 1 3	6 5 2	8 4 9	3					
8 4 9	3 1 7	6 5 2	2					
2 6 5	9 8 4	3 1 7	1					
a	b	c	d	e	f	g	h	i

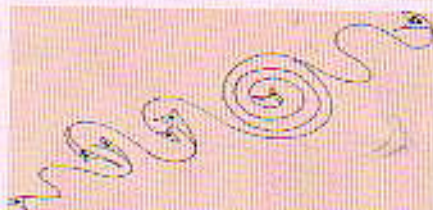
ПЕСНИЧКИ УГАО

БИЋУ ТУ

Колико пута сам рекла:
Волим те,
ал' одговор добила нисам!
Колико суза сам пролила
и још увек их лијем,
ал' туга онег не одлази од мене!
Осећам само да те губим полако.

Она је ту,
Воли те од мене,
док ја остајем сама
и чекам да кренеш.
Сузе и даље квасе лице моје,
туга још увек притиска срце моје.
Иди, желим ти срећу,
ако икада пожелиш да се вратиш,
Бићу ту!

Марија Божанић, 14

КАТАРИНА НАЗОР
МАНЕКЕНКА СТУДИЈА „М“
**Слађа него на
сликама**

Поспастичарница „Сунце“, 16:03. Док чекам да дође Катарина Назор, ученица трећег разреда Шабачке гимназије, размишљам да ли је тачна информација да данас 80% будућих манекенки напушта школу, јер их више не занима образовање?! Али, већ у следећем тренутку она се створила испред мене – и ја не могу да не констатујем, са великим чуђењем, да је још слађа него на сликама. Једино јој фризура изгледа помало смешно...

Шта се десило са твојом бујном косом?

– Управо долазим са ревије фризура.

Да ли имаш трему пред ревију?

– Сада немам, за прву ревију сам имала страшну трему али временом је нестала.

Какав је осећај кад си на ревијама?

– Уживам док ходам постојом, осећај је диван.

Да ли ти је нека посебно драга?

– Свака ми је драга, али прва ми је најдража.

Колико се дуго бавиш манекенством и у којој си агенцији?

– Манекенством се бавим 5 година и у модној сам агенцији „Студио М“ из Ваљева. Мишлим да та агенција представља одскочну даску за многе манекенке, јер је велики број њихових модела постигао значајне успехе.

Због чега ти то привлачи?

К.Н. Због разних ревија, сликања и промоција.

Да ли би могла да извојини неки значајан успех?

– Изузетно ми је драго такмичење на коме сам изабрана за заштитно лице студија М за 2008-у годину. Много ми значи, јер сам се јако трудила.

Да ли би волела да постигнеш неки већи успех, рецимо да радиш изван земље?

– Да, наравно. Волела бих да учествујем на Елитовом избору ове године и да после постигнем неке значајне резултате.

Како успеваши да ускладиш школу и манекенство?

– Веома ми је стало и до једног и до другог, тако да се трудим да ускладим обавезе. Образовање ми је врло битно, јер не планирам да се бавим манекенством до краја живота, већ бих волела да се бавим и неком другом професијом нпр. новинарством.

Ивана Стојановић, Ш₂

КАРОЛИНА ВУКОЈИЧИЋ,
„ЕЛИТОВО“ ЛИЦЕ ГОДИНЕ

Лепа,

а интелегентна

Каролина Вукојичић, ученица друге године филолошког смера наше школе, учествовала је на престижном избору за најлепшу девојку Elite Model Look Србија 2008. и освојила титулу прве пратице. О новом искуству, њеним жељама и очекивањима разговарале смо пред Нову годину.

Како је све почело?

– Непланирано и изненада. За први, елиминациони кастинг, саз-

нала сам сасвим случајно и пријавила сам се из чисте радозналости. После неког времена јавили су ми да сам прошла, и онда је све кренуло...

Да ли си се и раније бавила манекенством или учествовала на сличним такмичењима?

– Не. Elite Model Look је мој први сусрет са професионалним моделингом.

Кажи нам нешто више о самом такмичењу.

– Систем је изузетно суров, али и реалан. Од неколико хиљада девојака колико се годишње пријави, само десетак прође у финале. Од нас, такмичарки, захтевано је много труда и напора. Били су неопходни чести одласци на припреме, на којима смо присуствовали предавањима о лепом понашању, правилној исхрани... По читав дан смо проводиле вежбајући правилно ходање и држање... На крају, труд се исплатио (смех).

Знамо да је веома тешко ускладити школске обавезе и неке друге важнијашне активности. Како је то теби пошло за руком?

– Имала сам комплетну подршку, пре свега од породице, а затим и пријатеља и професора. Сви

су били уз мене удивљајући ми сигурност и самоувереност када ми је то било најпотребније. Занета, нисам имала никаквих лоших и ружних ситуација...

Освојила си друго место. Како си се осећала након проглашења?

– Осећала сам се одлично! Све се догодило тако брзо и неочекивано, да једноставно нисам могла да поверујем. Требало ми је неко време да се привикнем на новонасталу ситуацију... И донада ми се овако (смех)...

То је велики успех! Вероватно си већ имала неке пословне понуде?

Инострана модна тржишта се већ интересују за нас. Требало би да неколико девојака добије ангажман у скорије време, али како буде биће. Никад се не зна шта све може да се догоди и поквари ми планове (смех)!

Ако би требало да бираш, шта ти је на првом месту школа или мода?

Школа ми је увек била на првом месту, а тако ће и остати. Лепо лице, само по себи и није нешто спектакуларно, али лепо лице заједно са интелигенцијом...? То се већ може назвати добитном комбинацијом.

Софија Алексић, Ш₂